

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

16-31 Aralık 2025

Sayı: 70

Fiyat: 10 TL

Sermaye sınıfı kavgaya davet ediyor, davetleri kabulümüzdür!

“Asgari ücret görüşmelerinden, MESS sözleşme sürecinden, fabrikalarda artan hak gasplarından, büyüyen sefalet ve yoksulluktan yansıyan tablo açıktır. Sermaye sınıfı ve onun hizmetkârı saray rejimi işçi sınıfı ve emekçileri daha büyük bir kavgaya davet etmektedir. Bu gerçeği ise her zaman olduğu gibi “ülkenin çıkarı”, “milletin huzuru” gibi kavramlarla örtmeye çalışmaktadır.”

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, geçtiğimiz günlerde Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu’nun (TİSK) 29. Olağan Genel Kurulu’nda konuştu. Adeti olduğu üzere gerekli gereksiz birçok konuya değinen Erdoğan, konuşmasının önemli bir bölümünü bu ay içinde belirlenecek olan asgari ücret tartışmalarına ayırdı. TİSK’e ve TİSK üyesi kapitalistlere övgüler düzdü. Komisyon çalışmalarında işverenleri temsilen yer alan TİSK heyetinden, “ellerini taşın altına koymalarını” beklediğini söyledi. Erdoğan konuşmasında, işçi ve işveren arasındaki ilişkilerin adil, sürdürülebilir ve hakkaniyetli olmasının öneminden söz etti. Bu ilişkinin sağlıklı bir zemine oturtulmaması hâlinde “birlik ve dayanışma ikliminin” zarar göreceğini, “iş barışının bozulacağını” dile getirdi. Derinleşen krizin faturası işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkılırken ve saray iktidarı bundan birinci derecede sorumluyken, bu konuşmada kendini bir kez daha dışa vuran yüzüstlük ve riyakârlık artık bütün sınırları aşmış durumda. Asgari ücret görüşmeleri başlamış bulunuyor. Sözde komisyona girmeyip arka kapıdan Çalışma Bakanlığı’na taleplerini sunan

Türk-İş’in tutumu bir yana, asgari ücretin saray iktidarı ile sermaye sınıfı tarafından belirleneceği ve iktidarın OVP programıyla uyumlu olacağı herkesin malumudur. Dahası, açlık sınırının 30 bin, yoksulluk sınırının 100 bin liraya dayandığı bir ülkede, milyonlarca çalışana ve ailelerine reva görülecek ücretin bu rakamların çok altında kalacağı da açıktır. Bu süreçte devam eden MESS toplu sözleşme süreci ise bu gerçekliğin bir kez daha itirafı niteliğindedir. Öyle ki, Erdoğan’ın “ellerinizi taşın altına koyun” diye seslendiği TİSK patronlarının ağababaları olan MESS kapitalistleri, toplu sözleşme masasında işçiye yüzde 10 zam teklif etmektedir. Üstelik üç yıllık sözleşme dayatması başta olmak üzere bir dizi hak gaspıyla birlikte... Elbette metal işçisinin “bu kadarı da olmaz” diyeceğinin farkında olan MESS patronları, tekliflerini bir miktar yükselteceklerdir. Ancak sonuç esas itibarıyla değişmeyecektir. Saray iktidarının sermaye sınıfını krizden korumak için uyguladığı Mehmet Şimşek patentli gizli IMF programının sınırları, biz buna izin verirse eğer aşılmayacaktır. Asgari ücret sürecini takip edecek olan ocak zamları döneminde

ise bu kez tek tek kapitalistler, fırsat buldukları her işletmede bu rakamların bile daha aşağısını dayatacaklardır.

O hâlde gerek Erdoğan’ın gerekse diğer AKP sözcülerinin “hakkaniyet”ten söz etmeleri, gözü kâr hırsından dönmüş kapitalistlerin bu söylemleri alkışlamaları sadece kötü bir piyesten mi ibarettir? Elbette değildir. Bütün bu çabalar, her türlü gerçeği ters yüz eden açıklamalar, Erdoğan’ın da sık sık vurguladığı gibi “iş barışının bozulmaması” içindir.

Onlar isterler ki, kendileri lüks ve safahat içinde yaşarken, milyonlarca işçi ve emekçi açlık ve yoksulluk girdabında yaşamını sürdürsün. Maruz kaldığı baskıya, sömürüye, yoksulluğa, sefalet ve ardı arkası kesilmeyen iş cinayetlerine katlansın. Ama “ülkenin huzuru” diye sundukları kendi huzurlarına, bu azgın baskı ve sömürü düzenine en küçük bir zeval gelmesin!

Ülkedeki bürokrat sendikacı takımının da büyük bir iştahla kullandığı “iş barışı” söylemi, işçi sınıfı ve emekçilerin bu kölelik düzenine razı edilmesinin adıdır. Oysa milyonlarca emekçinin kapitalizmin azgın çarkları içinde

sömürüldüğü bu düzende “iş barışı” diye bir şey yoktur.

Geniş emekçi kitlelerin her geçen gün daha fazla farkına vardığı derinleşen kriz, işçi sınıfı ile sermaye sınıfı arasındaki mücadeleyi keskinleştirmektedir. Bundan büyük bir korku duyan sermaye sınıfı, işçi sınıfının örgütsüzlüğünden de güç alarak azgın sömürü ve baskı politikalarından asla vazgeçememekte, ama diğer yandan büyüyen öfke ve tepkiden, işçi sınıfının sahip olduğu muazzam güçten derin bir korku duymaktadır.

Asgari ücret görüşmelerinden, MESS sözleşme sürecinden, fabrikalarda artan hak gasplarından, büyüyen sefalet ve yoksulluktan yansıyan tablo açıktır. Sermaye sınıfı ve onun hizmetkârı saray rejimi işçi sınıfı ve emekçileri daha büyük bir kavgaya davet etmektedir. Bu gerçeği ise her zaman olduğu gibi “ülkenin çıkarı”, “milletin huzuru” gibi kavramlarla örtmeye çalışmaktadır. Bu daveti kabul etmek, işçi sınıfı ve emekçiler için yalnızca bir seçenek değil, kendilerinin ve çocuklarının geleceğini savunabilmek için izleyebilecekleri tek yoldur.

“Gerçeğini aratmayan” zorbalık...

Biber gazı, cop, gözaltı... Hakkını arayan her kesim karşısında devletin sihirli değnekleri... Elbette, işçi sınıfı da devletin bu “şefkatli” tutumundan payına düşeni alıyor her zaman. Sadece hakkı olanı talep ettiğinde, insanca yaşamak için sesini yükselttiğinde değil; evinde koltuğuna oturup eline televizyon kumandasını aldığı anda da... Zira, şiddet sadece fiziki bir saldırı değil. Faşizm, uygulayabileceği şiddetin yarattığı korku ile ayakları üzerinde durabiliyor asıl olarak.

On binlerce insanın depremde enkaz altında kaldığı Maraş'ta yapılan bir tatbikat... Maraş Emniyeti, “Grev ve Lokavt tatbikatı” yapıyor. Ama

lokavt uygulayan patrona nasıl önlem aldığına dair tek bir kare yok. Ellerinde pankartlarla grev alanına çıkan işçiler önce biber gazı, cop ve TOMA eşliğinde dağıtılıyor, ardından birer birer gözaltına alınıyor. Ve bu görüntüler devletin resmi haber ajansında “Gerçeğini aratmayan görüntüler” olarak servis ediliyor... Çünkü onlar için işçilerin birleşip mücadele etmesinden, “yasal” olan grev hakkını kullanmasından daha büyük bir suç, emeğine sahip çıkan işçiden daha büyük bir suçlu yok! Bu yüzden Emniyet Müdürü çıkıp gerine gerine “Bu gibi sıkıntılı durumlara nasıl müdahale etmek gerektiğini bilmeliyiz!” diyebiliyor.

Bu görüntülerle asıl “sıkıntı”nın bu zihniyet olduğu gerçeği karartılıyor, milyonlarca işçi ve emekçiye “Sakın ha!” mesajı veriliyor...

Bu tatbikat ve tatbikattan yansıyan görüntüler sadece sermaye devletin hakkını arayanlara karşı tahammülsüzlüğünün değil, aynı zamanda işçi sınıfından duyduğu korkunun da resmidir. Ve biliyoruz ki bu korku onların sonu olacak! Hiçbir hazırlıkları işçi sınıfının gücünü birleştirip sahneye çıkmasına, inşa ettikleri o korku iklimini tuzla buz etmesine engel olamayacak. Çünkü bu kavga sınıf kavgasıdır ve bu kavgayı kazanan biz olacağız!

Emeğin Kurtuluşu

insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:
Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:
kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0070 *
Fiyatı: 10 ₺ * 16-31 Aralık 2025 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşdoğu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmanağa Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Çocuk istismarının hesabını soracağız!

Geçtiğimiz günlerde TBMM lokantasında staj yapan mesleki ve teknik lise öğrencisi ondan fazla kız çocuğunun meclis personeli bir grup erkek tarafından cinsel istismara maruz kaldığı ortaya çıktı.

Bir kız çocuğunun yaşananları ailesine aktarmasının ardından açığa çıkan istismar olaylarının yıllardır sürdüğü, şikâyet eden bir kız çocuğunun kurum müdürü tarafından bizzat susturulduğu da anlaşıldı.

Devletin en önemli temsil kurumu olarak kabul edilen Meclis'te yaşanan bu vakalar, çocuklara yönelik cinsel istismarın boyutunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Ancak biz Meclis “çatısı” altında

istismar vakalarının yaşanmasına, bunun susturulmak istenmesine, sessizlikle geçirtilmeye çalışılmasına elbette şaşırıyoruz.

Zira o “çatı” altında “milleti” temsil ettiğini iddia edenler, defalarca çocuk yaşta evliliğin önünü açan yasayı onaylamaya çalıştılar. Çocukları koruyan uluslararası sözleşmeleri imzalamaktan sürekli kaçındılar. Ensar Vakfı'nda çocuklar sistematik tacize uğradığında “bir kereden bir şey olmaz” diyen bakana arka çıktılar. Çocuk istismarı faillerini affetmeyi ve tecavüzcüyle evlendirmeyi çözüm diye önerbildiler. Çocuk istismarı faillerini ardı ardına çıkardıkları infaz düzenlemeleri ile salıverdiler.

Bu ve benzeri çocuk istismarını körükleyen, failleri cezasızlık politikaları ile cesaretlendiren çok sayıda adım atıldı. Dolayısıyla, bugün Meclis çatısı altında yaşanan çocuk istismarı tekil bir olay değil, bugüne kadar izlenen politikaların doğal sonucudur. Ondan dolayıdır ki, bu “çatının” bizzat temsilcileri kendi bünyelerinde yaşanan istismar olaylarını görmezden gelirler, çocukları bu şiddetten koruyamazlar.

Bir yandan MESEM'lerde çocuk emeğinin sömürülmesi, iş cinayetlerinde yaşamını yitirmesi, öte yandan çalıştıkları kurumlarda istismara uğraması, sermaye iktidarının çocuklarımıza sunduğu geleceğin resmidir.

Çocuklarımızın, gençlerimizin güvenliği ve geleceği her şeyden önce gelmelidir. Bu nedenle istismarın tüm boyutlarıyla açığa çıkarılması, faillerin korunmaması, yargılanması ve benzer olayların bir daha asla yaşanmaması için kararlılıkla mücadele etmek zorundayız.

Çocuklarımız için, geleceğimiz için mücadeleyi büyüteceğiz. Hesap soracağız!

Sermayeye kaynak, emekçiye sefalet...

“Bütçe” kimin bütçesi?

2026 yılı bütçesi Plan ve Bütçe Komisyonu’nun ardından Meclis Genel Kurulu’nda görüşülmeye başlandı. Görüşmeler, 21 Aralık günü bütçenin tümü üzerine yapılacak konuşmalar ve oylama ile son bulacak.

Devlet gelirlerinin nereden toplanacağı ve nereye harcanacağı konusunda yapılan tartışmalar toplamda bir ayı bulacak. Ancak bu, bu konuda ayrıntılı bir çalışma ve tartışma yapıldığı anlamına gelmiyor. Zira bütçe taslağı AKP-MHP iktidarı tarafından hazırlanmakta, alt komisyonda göstermelik tartışmalara konu olmakta, ardından yine usulen yapılan tartışmalarla genel kurulda onaylanmaktadır.

Bundan öncekiler olduğu gibi 2026 bütçesi de 85 milyonu doğrudan ilgilendirmesine rağmen, halkın ihtiyaçlarını değil küçük bir azınlık olan sermaye sınıfının çıkarlarını esas almaktadır. Krizin faturasının emekçilere ödetilmesi, aynı zamanda sermayeye kaynak aktarılması anlamına gelen ekonomi politikalarının devamı niteliğindedir. Bu kapsamda bütçe görüşmelerinden yansıyanlara bakıldığında, Varlık

Fonu bünyesindeki KİT’lere sermaye transferi, KOİ’lere (Kamu Özel İş birliği Projeleri) ayrılan bütçe ve faiz giderlerinin artması, kapitalistlerden alınacak 3 trilyon 597 milyar liralık vergi borcundan vazgeçilecek olması da bunu göstermektedir.

Her zamanki gibi, bütçenin temel gelirlerini vergiler oluşturmakta ve ağırlıklı olarak işçi ve emekçiler üzerinden karşılanmaktadır.

AKP iktidarı sözcüleri en büyük bütçenin eğitim ve sağlığa ayrıldığını iddia etseler de, bu bütçeler de işçilerin, emekçilerin ve onların çocuklarının gelecekleri için harcanmamaktadır.

Milli Eğitim Bakanlığı bütçesinin özel okullara ve “iş birliği” adı altında gerici vakıflara aktarıldığı bilinmektedir. Sağlık Bakanlığı bütçesi ise toplum sağlığını korumayı değil, yüksek maliyetli tedavi süreçlerine kaynak aktarmayı kapsamaktadır.

2026 bütçesi sermaye sınıfının bütçesidir. İşçi ve emekçilerin payına ise sadece daha da derinleşen sefalet koşulları düşmektedir.

Ölüm ve sömürü düzeninden hesap sor!

2025 yılı daha bitmeden en az 2 bin işçi kardeşimiz iş cinayetlerinde katledildi. Her gün ortalama 6 işçi, kapitalizmin kâr hırsına kurban ediliyor. İnşaatlar, tarlalar, fabrikalar, bürolar, hatta AVM’ler işçi sınıfı ve emekçiler için mezarlığa çevriliyor.

Emeğimizi sömürmeleri yetmiyor, artık yaşam hakkımıza da doğrudan kast ediliyor. Yansıyan rakamlar kuru istatistikler değil. Bunlar, içinde yaşadığımız ölüm ve sömürü düzeninin somut bilançosudur.

Dilovası’nda bir parfüm fabrikasında denetimsizlik ve kuralsızlık nedeniyle çıkan yangın, 3’ü çocuk olmak üzere 7 işçiyi aramızdan aldı. Maraş’ta mermer bloğunun altında kalan 2 işçi yaşamını yitirdi. Ucuz emek sömürüsüyle özdeşleşmiş Antep Şireci’de bir işçi, “iş kazası” denilerek geçirtilen bir olayda iki kolunu kaybetti.

Ya içimizi kahreden çocuk işçi cinayetleri... Yalnızca yılın başından kasım ayına kadar ölen çocuk işçi sayısı 85. Güvencesiz çocuk işçiliği kırsaldan çıkarak tüm Türkiye’ye yayıldı. İktidarın uyguladığı politikalarla yaygınlaşan MESEM ve benzeri uygulamalar, güvencesizliği derinleştirdi ve çocuk işçi ölümlerini artırdı.

Kapitalizmin çarkları artık yalnızca emeğimizle değil, emeğimizle birlikte kanımızla dönüyor. Bu çarklar durdurulmadıkça bizleri öğütmeye, yaşamlarımızı sermayenin kâr hanesine yazmaya devam edecek. Öyle bir düzenle karşı karşıyayız ki, bir işçi arkadaşımız yanı başımızda can verirken, kapitalistler üretim durmasın, bantlar susmasın, makineler çalışmayı sürdürsün diye uğraşıyor. Filikaları denemek için kum torbası yerine işçilerin kullanılarak ölüme gönderildiği örnekler gözümüzün önünde yaşanıyor. Birbiri ardına yaşanan iş cinayetlerine rağmen hiçbir güvenlik önlemi alınmıyor. Sorumlulara caydırıcı cezalar verilmiyor.

Tüm bunlar sade bir gerçeği işaret ediyor. Bu düzende işçi hayatı tüketilebilir bir maldan ibarettir. Kapitalistler için işçi hayatının hiçbir değeri yoktur. Nasıl olsa arkada düşenin yerini hemen bir başkasının alacağı bir işsizler ordusu hazır kıta bekletilmektedir. İşçi sağlığı ve iş güvenliği kapitalistler için yalnızca “gereksiz maliyet” kalemidir.

Önlemler alınmıyor, denetimler yapılmıyor. Güvencesiz çalışma dayatılıyor. Çocuk ve göçmen emeği üzerinden sömürü derinleştiriliyor. Esnek çalışma modelleri yaygınlaştırılıyor, üretim baskısı artırılıyor. Bu koşullarda gerçekleşen iş cinayetlerinde mahkemeler birkaç günah keçisi bularak sistemi akıyor. Sonuç değişmiyor. İşçi sınıfı ölüyor, faili ayakta kalıyor ve yeni canlar almaya devam ediyor.

Devlet ise işçiyi korumak bir yana, bu ölüm ve sömürü düzeninin sürmesi için elinden geleni yapıyor. Hükümet yetkilileri çıkıp her cinayetten sonra “gereken yapılacak” diyor, bir başkası “kader” diyerek suçtan sıyrılıyor. Ama yapılan çok açık. Bizleri ölümlere alıştırmak, failleri korumak, sermayenin çarklarını sorunsuzca döndürmek.

Bu ölüm ve sömürü düzenine karşı mücadele artık bir tercih değil, hayatta kalmak, insanca ve onurlu yaşamak için bir zorunluluktur. Susmak, izlemek, yeni işçi ölümlerine razı olmak demektir. Susmak, kendi ölüm fermanımızı imzalamaktır. Sağlıklı koşullarda çalışma ve yaşam hakkımız gözü kâr hırsıyla dönmüş sermaye sınıfına ve onun çıkarlarının bekçisi devlete, mahkemelere bırakılamaz.

Örgütlenmekten, sesimizi yükseltmekten, sokağa çıkmaktan başka çaremiz yoktur. İş cinayetlerini durdurmak da gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan bir dünya kurmak da mümkündür. Yeter ki örgütlü bir sınıf olarak davranalım. Faillerden hesap sormak için harekete geçelim.

21 Aralık'ta gerçekleştirilecek olan Çiğli İşçi Buluşması öncesinde Ege İşçi Birliği sözcüsü ile konuştuk...

“Biriken öfke ve tepkinin eninde sonunda kendini dışa vuracağını biliyor ve görüyoruz”

EİB olarak 21 Aralık'ta Çiğli Kasaplar'da bir işçi buluşması gerçekleştireceksiniz. Sınıf kitlelerinin bugünkü tablosu içinde bu eylem nasıl bir amaç taşıyor?

İşçi sınıfı ve emekçiler günden güne ekonomik ve sosyal saldırıların ağırlığı altında kitlesel bir bunalıma itiliyor. Düne göre daha çok çalıştığımız ama daha az kazandığımız günlerden geçiyoruz. “Ay sonunu getirmek” deyiminin yerini ay başında parasız kalmak aldı. Buna bir de vergi yükü biniyor. Üç kuruş daha fazla kazanmak için mesaiden gözümüzü açamıyoruz. İşyerlerinde istisnasız her hakkımızı gasp etmek için fırsat kollanıyor. Onur kırıcı davranışlar, baskı ve mobbing artıyor. En basit şey için bile ses çıkartsak mimleniyoruz ya da işten çıkartılıyor. Artan hayat pahalılığı, derinleşen sefalet ve yoksulluk cabası. Sokakta muhalif tek bir kelime eden kendini cezaevinde buluyor. Hem ekmekle terbiye etmeye kalkıyorlar hem de özgürlüklerimizle tehdit ediyorlar. Bu durum sendikalaşmayı, siyasal örgütlenmeyi veya herhangi bir sorun karşısında hak aramayı bile zorlaştırıyor.

Ancak böyle devam edemez, herkes bunun farkında. Bu atmosferde milyonlarca işçi sessiz diye

kölece koşulları kabul ettiğini söyleyemeyiz ya da hep söylendiği gibi bunu hak ettiğini... Kitlesel olarak çıksızlığa itiliyor. Bu noktada sendikaların görevini yerine getirmemesi en büyük sorun alanlarından biri. İşçilerin politikayla bağının, siyasi örgütlenmesinin zayıflığı da sorunun esası.

Böylesi karanlık bir atmosferi dağıtmak için bizler, devrimci ve öncü işçiler olarak çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Yaşadığımız tüm haksızlıklara karşı omuz omuza vermenin, mücadele etmenin zeminlerini yaratmaya çalışıyoruz. Tabii ki mevcut koşullarda yüzlerce, binlerce olamayacağımızı ya da 21 Aralık'taki eylemle sorunlarımızı tek seferde çözemeyeceğimizi biliyoruz. Ancak haksızlık karşısında boyun eğmemenin anlamını da biliyoruz. Eylemsizlik tablosunu kıran girişimlerin zamanla büyüyeceğini, bu açıdan bu tür girişimleri bu günkü sınırlarına takılmadan sürdürmek gerektiğini düşünüyoruz.

Yürütülen hazırlık çalışmaları hakkında bilgi verir misiniz?

Hazırlığın esas ayağını fabrika çalışmaları oluştursa da Bergama'dan Gaziemir'e birçok ilçede bildirilerle, afişlerle, pankartlarla işçi buluşmasına çağrılarımızı yapıyoruz. Bugünkü

baskı koşullarında fabrikalardan istediğimiz düzeyde bir katılım sağlamanın, bütün ilişki ağımızı alana taşımanın zorluklarının farkındayız. Önden Buca, Çiğli ve Aliğa'da hazırlık toplantıları yaptık. Metal, tekstil, petrokimya, gemi söküm, belediye sektörlerinden işçilerin belli bir düzeyde olsa da eyleme katılım sağlayacağını düşünüyoruz. Biz Çiğli/Kasaplar Buluşması'nı kendi içinde bir eylem olmaktan çok özellikle ocak zamları ve sonrasına dönük bir hazırlık faaliyeti olarak ele alıyoruz.

2025, işçi sınıfı için oldukça zor geçti. 2026'ya dair beklentileriniz nelerdir?

2025 yılı işçi sınıfımız adına oldukça zor geçti, evet. Çünkü saldırıların hiç olmadığı kadar arttığı böyle bir dönemde gerektiği kadar yanıt üretmedik. Tekil tekil de olsa mücadele de bir nebze arttı ancak bu defa da kararlılık ve süreklilik bir sorun haline

geldi. Dağınık mücadele tablosu toparlanamadı. Bilinç ve örgütlülük düzeyinin geriliği sürdükçe bunu yaşamaya devam edeceğiz. Sınıfın öncülleri olarak bizler tam da bu tablodaki sorun alanlarının üzerine gitmeyi sürdürmek zorundayız. 2026 yılında krizin derinleşeceği ve hak gasplarının alabildiğine artacağı görülüyor. Ancak bunu tersine çevirebilmek ellerimizde. Biriken öfke ve tepkinin eninde sonunda kendini dışa vuracağını biliyor ve görüyoruz. Sorunu tam da böyle bir dönemde hayati önem taşıyacak olan fabrika merkezli örgütlenmelerin kurulması, yaygınlaştırılması ve sınıfın politik bilincinin mücadele içinde geliştirilmesi olarak ele alıyoruz. 2026 yılının nasıl geçeceğinden bağımsız sınıf hareketinin yeni bir kavşağın eşiğinde olduğunu, bu kavşağın aşılmasının zamandan çok görevlerin yerine getirilmesi ile ilgili olduğunu düşünüyoruz.

Vestel'de fatura işçiye kesiliyor!

Zorlu Holding'e ait Vestel'de ekonomik krizin faturası işçiye kesiliyor. Türk Metal'in yetkili olduğu Vestel'de “verimlilik programı” adı altında yılın başından bu yana 6 bine yakın işçi işten atıldı.

Sene başında Vestel sermayedarı artan borçlardan dem vurarak işten atmaları devreye sokacağını

kamuoyuna açıklamıştı. Bu açıklamanın ardından Vestel'de bölümlerin neredeyse tümünde bant sayısı düşürüldü ve farklı bantlardan AR-GE birimlerine kadar binlerce kişi işten çıkarıldı. Geride kalan binlerce işçi ise ücretli izne çıkartıldı ve bu günler senelik izinlerden kesildi. Son aylarda depolara taşeron firmaların girdiği, yeni alınan işçilerin taşeron kadrolara yönlendirildiği belirtiliyor. Bazı birimlerin de tamamen taşerona devredilebileceği ifade ediliyor.

Son saldırılara dair en ufak

tepki göstermeyen Türk Metal bürokratları, birçok fabrikada yaptığı gibi işten atmalara çanak tutuyor. Sesi çıkan işçileri yönetime fişliyor. Gazetemize konuşan Vestel işçileri, 28 Aralık'ta toplu sözleşmenin başlayacağını ancak Türk Metal yöneticilerinin bunun lafını bile etmediğini ifade ettiler. Fabrikada sözleşmeye dair soru sorduğu koşullarda işten atılma korkusu yaşandığını söyleyen işçiler, sözleşme sürecinden beklentinin baskı altında düşürüldüğünü söylediler. İşten atmalara karşı sendikanın kayıtsızlığının buna karşı koymak

isteyen işçiler için de moral bozucu olduğunu söyleyen Vestel işçileri bu saldırının bütün Manisa sanayiye etkileyeceğine dikkat çektiler.

İşten atma saldırısı sadece Vestel'i değil, Vestel'in yan sanayisi olan onlarca fabrikayı ve on binlerce işçiyi de ilgilendirmektedir. Dolayısıyla Manisa'da işten atmalar bugün her fabrikanın kapısına dayanmaktadır. Bu nedenle gerek Vestel işçisi gerekse Manisa'nın diğer fabrikalarında çalışan işçilerin bu saldırıya karşı tabandan örgütlenmek dışında bir çıkış yolu yoktur.

Görüşmeler sona erdi, “Uyuşmazlık Zaptı” tutuldu! Metal işçisi hakkı olanı masada değil, sokakta alacaktır!

150 bin metal işçisini kapsayan ve MESS ile yetkili sendikaların yürüttüğü sözleşme sürecinde 5. toplantının ardından uyuşmazlık zaptı tutuldu. MESS ilk 6 ay için yüzde 5 üzerine 11,5 lira seyyanen zam teklif etti. Bu teklif yüzde 10’a tekabül ederken sonraki dönemler için ise bir teklifte bulunmadı.

Bu teklifin MESS’in gerçek teklifi olmadığı, sendika bürokratları da metal işçileri de çok net bir şekilde bilmektedir. MESS, pazarlığı düşüktan açmakta ve metal işçilerini ilk 6 ay için yüzde 25-30’luk bir zamma ikna etmek istemektedir. Gözlerimizin önünde bir oyun oynanmaktadır ve metal işçisi bunun farkındadır.

Bu teklifin, gerçek teklif olmaması üzerine tartışmayı anlamsız kılmamaktadır. Zira MESS bu rakamları işçisinin azmini kırmak için masaya getirmektedir. Bu yüzden yalnızca bu rakamların reddedilmesi ve sendikaların masadan kalkması yetmez; hemen eylemlere başlanmalı ve metal işçisinin gücü MESS’e gösterilmelidir.

MESS bir önceki görüşmede deneme süresinin 4 aya çıkartılmasını, denkleştirme ve telafi çalışmanın yaygınlaşmasını, kadın işçilerin süt izni üzerindeki karar hakkını elinden almak istediğini ortaya koymuştu. Son görüşmede de 3 yıllık sözleşme, ikramiyelerin fiili çalışmaya bağlı ödenmesini ve de Tamamlayıcı Sağlık Sigortası’nın sermaye tarafından ödenmesinin son bulmasını teklif etti.

Bu dayatmalar daha önce de kabul görmedi, şimdi de görmez. Ancak MESS hayalindeki çalışma rejimini tarif etmeye devam ediyor. İlk

fırsatını bulduğunda bu saldırıları adım adım hayata geçirmek isteyecektir. Bu yüzden mücadeleyi hiçbir zaman bırakmamamız gerekiyor. Bu maddelerden herhangi birini bile geçirmeye kalkmalarının büyük bir tepkiyle karşılanacağını bilmelerini sağlamalıyız.

Aynı zamanda şimdiye kadar bu dayatmaları bir koz olarak kullanıp sefalet ücretlerini dayattı ve bugün de böyle davranacaktır.

...

Bugün büyük bir güvensizlik, umutsuzluk yaratılmak isteniyor. İşten atılma ve yeni iş bulma kaygısı metal işçilerini hareketsiz kılmak için bilinçli bir şekilde yayılmaktadır. Bugün hiç kimse metal işçileri razı geldi diyerek, sefalet sözleşmesine imza atmaya kalkmamalıdır. Yapılması gereken dayatılan sefalet ve köleliğe karşı metal işçilerinin örgütlü gücünü açığa çıkartmaktır.

...

Metal İşçileri Birliği olarak bütün metal işçilerine çağrımızdır. İnisiyatifini elimize alalım, fabrikalarımızda komitelerimizi kuralım, organize olalım. Üretimden gelen gücümüzü kullanmakta geç bile kaldık. Önümüzdeki süreçte metal işçisinin gücünü dosta-düşmana gösterelim.

Unutmayalım ki, krizin faturasının işçi sınıfına kesilmesinin, iktidarın OVP adını verdikleri ekonomi programının bir parçası olarak bu dayatmalar karşımıza çıkıyor. Fabrikalarımızdan başlayarak adım adım örgütlenmek, yüzümüzü sokağa dönmek zorundayız.

Metal İşçileri Birliği

8 Aralık 2025

“Ortadan kaldırılmış yoksulluk” istiyoruz!

Geçtiğimiz günlerde AKP iktidarı sözcüleri tarafından 2006 yılında “Vatandaşlık maaşı” uygulamasının başlatılacağı “müjdesi” verildi. “Vatandaşlık maaşı” olarak tabir edilen “Gelir Tamamlayıcı Destek Sistemi”nin ilk önce pilot bölgelerde, 2027’den itibaren ise tüm ülkede hayata geçirileceği ifade edildi. Buna göre asgari ücretin altındaki gelirler, ek ödemelerle asgari ücrete tamamlanacak. Basına yansıyanlara bakılırsa, bu programa çalışmayanlar, düşük ücret alanlar ve emekliler dahil edilecek.

Krizin ağır yükünün emekçilerin belini iyiden iyiye büküğü bir dönemde, tam da asgari ücret belirlenme sürecinin ön günlerinde “müjde” olarak sunulan bu “yardım” kuşkusuz yeni değil. 12. Kalkınma Planı’nın hedefleri içerisinde ve 2024-2025 Cumhurbaşkanlığı programında yer alan “Vatandaşlık maaşı” programı ısıtılarak yeniden piyasaya sunuluyor.

Son olarak Türkiye’ye dair raporunu hazırlayan IMF’nin “sıkı para politikası” kapsamında ücretlerin önümüzdeki dönemde de baskılanması ve “sosyal yardımlar”ın yapılması “tavsiyesi”nin hemen üzerine bu açıklamaların yapılması da rastlantı değil.

Ekonomik kriz alabildiğine derinleşirken, sermaye iktidarının krize karşı “çözümü” bu faturayı işçi ve emekçinin omuzlarına yüklemek. Asgari ücretin açlık sınırının altında, milyonlarca emekçinin yoksulluk sınırının çok çok gerisinde bir ücretle yaşamaya mahkûm edildiği bir tablo ile yüz yüzeyiz. Bu nedenle seçmen desteği gün geçtikçe azalan AKP iktidarı, ayakta kalabilmek ve bir sonraki seçimleri güvence altına alabilmek için çırpınıyor. Bir yandan baskı politikalarını yoğunlaştırırken, öte yandan ekonomi politikalarına dair algı operasyonlarını sürdürüyor. “Vatandaşlık maaşı” da bunlardan biri...

Öncelikle tüm vatandaşlara “maaş”

bağlanıyor algısı yaratılıyor. Ama programa dair yansıyanlara bakıldığında, çok sınırlı bir kesime “maaş” değil cüzi bir miktarda “ödenek” verilmesi planlandığı anlaşılıyor. İkincisi, zaten AKP iktidarı tarafından uzun dönemdir “sosyal yardımlar” yapılıyor. Bu yardımlardan halihazırda 4,5 milyon hane faydalanan. 2026 bütçesinde sosyal yardımlar ve primsiz ödemeler kaleminin 917 milyar TL olduğu düşünüldüğünde, bu bütçeyle bugüne kadar sağlanan sosyal yardımların da, hedeflenen “vatandaşlık maaşının” da karşılanması mümkün değil. Öyle ki vaad ettikleri programı hayata geçirebilmeleri için bu bütçenin birkaç katına ihtiyaç bulunuyor. Süslü sözlerle ifade edilen tüm vatandaşların maaşa sahip olması ise sadece bir aldatmacadan ibaret!

Vatandaşlık maaşı uygulamasının gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden bağımsız olarak, AKP iktidarının bu programla neyi amaçladığı açık... Sadaka toplumu yaratarak, her geçen gün daha da derinleşen yoksulluğu yönetmeye çalışmak! Milyonlarca emekçiyi alabildiğince yoksullaştıran politikalar izleyip, sefalet ücretlerini dayatıp, vergi soygunuyla yağmaladıktan sonra, elde edilen servetin küçük bir kısmını “sadaka” niyetine geri vermek!

AKP iktidarı biliyor ki, bugüne kadarki seçim başarılarında sosyal yardım adıyla yarattıkları “sadaka toplumu”nun özel bir yeri var. Bir yandan göz boyayarak, öte yandan milyonlarca insanı kendini borçlu hissettirip biat ettirerek bir sonraki seçimleri güvence altına almak istiyor.

Onlar aklıktan ölmeyecek düzeyde ücretlerle yönetilebilir bir yoksulluk istiyorlar. Biz ise ortadan kaldırılmış yoksulluk istiyoruz. Yoksulluk sermaye iktidarının lütfedeceği kırıntı zamlar ve “sosyal yardımlar”la ortadan kalkmaz. Yoksulluğun ortadan kaldırılması ancak, yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin sermaye düzenine karşı birleşik mücadelesiyle sağlanabilir.

“Asgari değil insanca bir yaşam!”

İşçi Emekçi Birliği 14 Aralık günü “İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret için mücadeleye!” şiarı ile Bakırköy’de basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde işçi ve emekçiler mücadeleye çağrıldı. Açıklamanın devamında Okmeydanı Hastanesi direnişçileri konuşma yaparak direnişle dayanışma çağrısı yaptı. İstanbul Üniversitesi Öğrenci Meclisi adına yapılan konuşmada

da öğrencilerin barınma, beslenme sorunları anlatıldı. Açıklama örgütlü mücadele çağrısı ile sonlandırıldı.

Emeğin Kurtuluşu Ankara Tuzluca’da 13 Aralık günü asgari ücret ile ilgili eylem yaptı. Çiçek İş Merkezi önünde yapılan açıklamada kapitalizmin krizinin her geçen gün daha da derinleştiği, hayat pahalılığı artarken, alım gücünün düştüğü ifade edildi.

Açıklamada, sefalet ücretlerine, vergi soygununa karşı “asgari değil, insanca bir yaşam” için birlik olma ve mücadeleyi büyütmeye çağrısı yapıldı.

Sincan İşçi Birliği ise 14 Aralık günü Kent Meydanı’nda insanca yaşanacak ücret için basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme yüz günü aşkındır insanca çalışma koşulları için mücadele eden Tapeten işçileri de destek verdi.

Temel Conta grevi 1.yılında!

Temel Conta işçileri sendikal haklarının tanınmamasına karşı başlattıkları grevde, baskılara, engellemelere, grev kırıcılığına rağmen “Temel Conta’ya sendika girene kadar bu kapıdan ayrılmayacağız” kararlılığını sürdürüyor.

Grevin 365. gününde grev alanında etkinlik düzenlendi. Etkinliğe DIGEL Tekstil işçilerinin yanı sıra ilerici-devrimci kurum, kitle örgütleri ve sendikalar katıldılar.

Yapılan konuşmalarda grev kararlılığı ve dayanışmanın önemi bir kez daha vurgulandı.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

Smart Solar, GM Teknik Cam, Temel Conta, Tapeten Mensucat işçilerinin grevleri, Submed, DIGEL, Şık Makas, SAG Hidrolik, Van Büyükşehir Belediyesi işçilerinin direnişleri sürüyor.

İzBB’ye bağlı İZENERJİ, İZELMAN, İZFAŞ, EGEŞEHİR ve İZTEK şirketlerinde çalışan işçiler tüm alacaklarının ödenmesi, havuz sisteminin kaldırılması ve görevlerine iadelerinin sağlanması amacıyla eylem takvimi kapsamında 8 Aralık günü “Çıplak Ayak Yürüyüşü” gerçekleştirdi. 9 Aralık günü direniş çadırı kurarken akşam saatlerinde Fuar Basmane Kapısı’ndan Türkan Saylan Kültür Merkezi önüne meşalelerle yürüyüş yaptı. 10 Aralık günü ise Konak Pier önünden Kültürpark Basmane Kapısı’na doğru yürüyüş gerçekleştirdi. 11 Aralık günü iş bırakarak alanlara çıktı. Konak SGK önünde toplanarak Kültürpark’a yürüyüş gerçekleştirdi.

Toplu sözleşme sürecinin TÜVTÜRK tarafından işletilmemesi üzerine Nakliyat-İş üyesi işçiler 12 Aralık günü greve çıktı.

Tez-Koop-İş Sendikası üyesi İzmir Gaziemir File Market işçileri 12 Aralık günü eylem yaptı.

Bir ayı aşkındır gasp edilen hakları için direnen Özel Okmeydanı Hastanesi işçileri, hastanenin tahliye kararının ardından 11 Aralık günü yaptıkları açıklama ile direnişe devam edeceklerini söyledi.

Divriği’de, Ereğli Demir Çelik Fabrikaları (ERMADEN) taşeronu olan Çiftay Şirketi’nin işçi kıyımına karşı nöbet eylemi başlatan maden işçileri, 10 Aralık günü “Madenci yürüyüşü” düzenledi.

Enerya Holding taşeronu Tuğ-Kan’dan tazminatsız atılan doğal gaz sayaç okuma işçileri 11 Aralık günü Denizli’de eylem yaptı.

Özel İtalyan Lisesi’nde düşük ücret ve ağır çalışma koşullarına karşı mücadele eden öğretmenler 10 Aralık günü okul önünde yaptıkları açıklamayla sürecin grev aşamasına geldiğini duyurdu.

Trabzon’un Araklı ilçesindeki Katı Atık Entegre ve Bertaraf Tesisi’nde çalışan işçiler 2 aydır ödenmeyen ücretleri nedeniyle 3 Aralık sabahı iş makineleriyle tesis yolunu kapatarak eylem başlattı.

Maltepe Belediyesi’nde ikramiye ve sosyal hakların ödenmemesi nedeniyle üç gün boyunca iş bırakan Genel-İş üyesi işçiler, belediye yönetiminin güncellediği teklifi kabul ederek 4 Aralık günü işbaşı yaptı.

4 Aralık Dünya Madenciler Günü nedeniyle Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri Madenciler Anıtı önünde anma eylemi yaptı.

DİSK, 5 Aralık günü Kocaeli’de işten çıkarmalara, sendikal hak ihlallerine ve artan yoksulluğa karşı yürüyüş yaptı.

Tuzla’da TEKSİF üyesi işçiler 4 Aralık günü yaptıkları eylemle açlık sınırının altında kalan asgari ücrete ve anti-demokratik komisyon yapısına tepki gösterdi.

MESS görüşmelerinde uyuşmazlık zaptının tutulmasının ardından Türk Metal, 12 Aralık günü illerde eylemler düzenledi.

Buca Belediyesi işçileri 5 gün süren eylemin ardından alacaklarının ödenmesi üzerine 12 Aralık günü eylemlerini sonlandırdı.

Belediye işçisi kölelik dayatmasına karşı direnişte!

İzmir’de belediye işçileri yaptıkları eylemlerle derdini anlatmaya çalışıyor. Bu kez belediye işçilerine halktan gelen destek çok daha güçlü. Bunun bir nedeni işçilerin daha hazırlıklı olması. Diğer ise, ağırlaşan yaşam koşullarıyla birlikte emekçilerin aylardır ücretleri tırpanlanan belediye işçilerinin haklılığını daha iyi kavraması.

Hatırlanacağı gibi, sözleşme sürecinde belediye yönetimi her türlü algı oyununa başvurmuş, CHP yönetimleriyle birlikte halkı eylemciler aleyhine kışkırtmıştı. Sonunda, belediyenin bazı dayatmalarına boyun eğen, ücret konusunda belediyenin isteklerine rıza gösteren bir sözleşme imzalanmıştı.

Sorun şu ki, belediye yönetimi şimdi bu sözleşmeye dahi uymak istemiyor. İşçilerin sosyal haklarını kesip, neredeyse çıplak maaşla çalışmalarını talep ediyor. Kabul etmeyen işçileri işten çıkarmakla tehdit ediyor. Baskıcı yönetim anlayışı ve emek düşmanlığı konusunda saray rejimiyle yarışan İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı, yüksek ücretlerin bütçeyi “yiyip bitirdiği” yalanına başvuruyor. Oysa söz konusu olan gereksiz ihaleler ve faaliyetler olduğunda aklına bütçe gelmiyor. Dahası, şişmiş işçi kadrosundan şikâyet eden Tugay, göreve geldiğinden beri en az 2500 kişiyi işe almış durumda.

Tugay’ın en çok tepki çeken uygulaması ise “havuz sistemi”. Bu uygulama ile işçiler ücretsiz, sosyal güvencesiz ve tazminatsız bir şekilde beklemeye alınıyorlar. İşten çıkarılmıyorlar ama fiilen ücretsiz izne çıkarılmış oluyorlar.

“İş olduğunda sizi çağıracağız, işe döneceksiniz” deniliyor. Yani, bildiğiniz çağrı üzerine çalışma kölelik düzeninin Tugay versiyonu oluyor bu. Şu ana kadar en az 368 işçi bu sistemin içine alınmış durumda. Tugay, dayatmaları kabul görmezse bu sayının artacağı tehdidinde bulunuyor. Böylece belediye işçileri bir gün “havuz” a düşme korkusu yaşıyor. Bu baskı tüm belediye işçilerini sindirmenin, dayatmalara boyun eğmeye zorlanmanın aracı haline geliyor.

Eğer bu uygulama püskürtülemezse hızla yayılacak ve işçi sınıfına yönelik yeni bir saldırıya dönüşecektir. Yalnızca bu yüzden bile, tüm işçi ve emekçiler İzmir Büyükşehir Belediyesi işçilerinin mücadelesinin yanında yer almalıdır.

Bu süreç, programı daha emekten yana bir şekilde revize ettiğini iddia eden CHP’nin işçi hakları konusundaki gerçek tutumunu bir kez daha gözler önüne serdi. Sermaye sınıfı ve iktidar krizin tüm faturasını işçi sınıfı ve emekçilere kesmeye çalışırken, CHP’nin krizden çıkış programının da farklı olmadığını gösterdi.

Bu yaşananlar işçi sınıfı ve emekçilerin hiçbir düzen partisinden beklentisi olmaması gerektiği gerçeğini bir kez daha doğrulamıştır. İşçi sınıfı krizin faturasını ödemek istemiyorsa, sadece kendi gücüne ve örgütlülüğüne güvenmelidir. Sendika bürokrasisinin bozucu etkisine rağmen, İzmir Büyükşehir Belediyesi işçileri bunu yapıyorlar. Sınıfın ve toplumsal muhalefetin bu direnişi bütün gücüyle desteklemesi gerekiyor.

İthal işçilik karşısında sınıfımızın tutumu ne olmalı?

Son zamanlarda birçok fabrikada ve sanayi bölgesinde “ithal işçilik” uygulaması artmış durumda. Kapitalistler belli kriterleri sağladığı oranda (her yabancı işçi için beş Türk vatandaşı işçinin çalışıyor olması, ihracat yapıyorsa son yıl ihracat tutarının 250 bin dolar ya da yıllık cirosunun 8 milyon TL olması gibi) yabancı işçi çalıştırmak için başvuruda bulunabiliyor.

Uzun zamandır varolan bir uygulama bu. Ama özellikle son dönemde “çalışacak işçi bulamama” bahanesiyle yabancı işçi çalıştırma başvuruları artmış ve birçok fabrikada bu durum yaygınlaşmış bulunuyor.

Açgözlü kapitalistler, işçi maliyetini düşürmek, sosyal hakları tırpanlamak ve işçilerin birliğini engellemek için Endonezya, Hindistan, Nepal, Sri Lanka, Filipinler, Afganistan gibi ücretlerin oldukça düşük olduğu ülkelerden işçi getiriyorlar. Sermaye sınıfı, sefalet ücretleriyle, ağır çalışma koşullarıyla, kazanılmış hakları gasp ederek krizin faturasını işçi sınıfına yüklemekle yetinmiyor, işçi maliyetlerini yok pahasına karşılamayı da hedefliyor. AKP-MHP iktidarı eliyle çıkarılan ithal işçilik yasası da emirlerine amade.

Peki, ithal işçilik karşısında sınıfımızın tutumu ne olmalıdır?

İthal işçiliğin bu kadar yaygınlaşması, derinleşen krizin faturasını işçi sınıfına ödetmenin bir başka yoludur. Kâr rekorları kıran, işçi sınıfının yarattığı zenginliklerle kasalarını dolduran kapitalistler, işçi sınıfı ve emekçilere sefalet ücretlerini dayatıyorlar. Buna rağmen işçi maliyetlerinin yüksekliğinden, çalışacak eleman bulamamaktan yakınıyorlar. Çözümü de iş gücünün çok daha ucuz olduğu ülkelere getirdikleri yabancı işçilerin emeğini azgınca sömürmekte buluyorlar. Bizlere sefaleti, yurt dışından gelen sınıf kardeşlerimize ise sefaletten de ötesini dayatıyorlar.

Bu ülkede yaşayan işçiler olarak, daha iyi bir yaşam umuduyla buralara gelmek zorunda kalan, şu an fabrikalarda çalışan ve çalışacak olan işçi kardeşlerimizi asla “ekmeğimizi elimizden alan” rakiplerimiz olarak görmemeliyiz. Bizler, farklı ülkelerde yaşayan, farklı milliyetlere ve inançlara mensup işçiler olarak, dünyanın tüm zenginliklerini yaratan sınıfın parçalarıyız, sınıf kardeşleriyiz. Ekmeğimizi elimizden alan da, bizlere sefalet, ölüm ve sömürden ötesini reva görmeyenler de açgözlü patronlardır. Onlara hizmette kusur etmeyen iktidarlar ve onların düzenidir.

Bizlerden çok daha kötü şartlarda çalıştırılan bu işçilerle, rakip olmak bir yana, dayanışmayı güçlendirmeli ve birlik olmak için çabalamalıyız. Derinleşen krizin yükü bugün sefalet ücretleriyle, vergi soygunuyla, ağırlaşan çalışma koşullarıyla yerli-yabancı demeden işçi sınıfının sırtına yüklenmiş durumda. Rüzgârı tersine çevirmenin, kendi kâr hırslarının eseri olan krizin faturasını patronlara ödetmenin yolu, işçi sınıfının tüm renkleriyle birleşerek mücadele etmesinden geçiyor.

Her fırsatta bizi Türk, Kürt, Ermeni, Alevi, Sünni diye bölmeye ve birlik olmamıza engel olmaya çalışan kapitalist patronlar, şimdi de aynı şeyi yurt dışından gelen işçiler üzerinden de yapmaya çalışacaklardır. O çok milliyetçi geçinen, ancak kârları söz konusu olduğunda fabrikasını iş gücünü daha ucuza mal edeceği ülkelere kaçırın patronların palavralarına aldanmayalım. Milliyetçiliğin, ülkemizde ve tüm dünyada işçi ve emekçileri kendi davasından uzaklaştırmak, yapay ayrımlarla birbirlerine düşürüp, asıl düşmanımız olan kapitalist düzeni ayakta tutmak için kullanılan bir kalkan olduğunu unutmayalım.

Sincan İşçi Birliği

Sömürü çarkının kanlı dişlisi: MESEM

2006 yılında “*Meslek Lisesi Memleket Meselesi*” diyerek çıktılar yola. Söylemde, küreselleşen dünyada rekabet edebilmek için “nitelikli ara eleman ihtiyacı”nı karşılamayı hedefliyorlardı. Gerçek niyetleri ise işçi ve emekçi çocuklarını ucuz iş gücü olarak değerlendirmekten, onları daha en baştan itaatkâr birer köle olarak yetiştirmekten başka bir şey değildi. Eğitim sistemi ile yapboz gibi oynamaları, “en az üç çocuk” propagandaları, lise eğitimini üç yıla düşürme planları hep bu amaca hizmet ediyor.

Yıllar boyunca bu kapsamda sayısız proje hayata geçirdiler. İşçi ve emekçilerden kesilen vergilerden kapitalistlere teşvik adı altında devasa bir servet transferi gerçekleştirdiler. Ama hiçbir projeleri, kurmak istedikleri düzeni MESEM’ler kadar çarpıcı bir şekilde ortaya sermedi.

MESEM’ler (Mesleki Eğitim Merkezleri), 2016 yılında Resmî Gazete’de yayınlanan bir değişiklikle Çıraklık Eğitim Merkezleri’nin “zorunlu ve örgün eğitim” kapsamına alınması ile kuruldu. Sözde, öğrenciler “ilgi ve yetenekleri olduğu meslek alanında hem çalışarak hem okuyarak, usta-çırak ilişkisi içerisinde” 4 yıl boyunca eğitim alacaklardı. 4 günü işyerinde, bir günü okulda geçecek olan bu eğitimin ilk üç yılında asgari ücretin yüzde 30’u

kadar ücret alacaklar, üç yıllık eğitimin sonunda “kalfalık belgesi” almaya hak kazanacaklardı. Asgari ücretin yüzde 50’si kadar ücret alacakları dördüncü yılın sonunda ise aldıkları “ustalık belgesi” ile kapitalist sömürü çarkının “aranan elemanları” olacaklardı! Tabii ki, MESEM’li öğrencilerin “işyeri eğitimleri” eğitim-öğretim dönemleri ile sınırlı olmayacak, yılda sadece bir ay izin hakları olacaktır! Devlet tarafından karşılanacak olan sigortaları ise yine tabii ki emeklilik primini kapsamayacaktı.

2021 yılında ilgili yasada bir düzenleme daha yaparak, MESEM’li öğrencilere yapılacak ödemelerin “İşsizlik Sigorta Fonu”ndan karşılanması kararını aldılar. Böylece MESEM’li çocukları çalıştırmak kapitalistler için artık sadece “sudan ucuz” değil, tamamen bedavaydı!

Kapitalistlerin iştahını kabartan bu tabloda o günden sonra MESEM’ler hızla yayıldı. MESEM’e kayıtlı öğrenci sayısında patlama yaşandı. Milli Eğitim Bakanı’nın övünerek aktardığı rakamlara göre, bugün MESEM’lere kayıtlı 420 bini 18 yaş altı olmak üzere bir milyonun üzerinde öğrenci bulunuyor. Bakan bu tabloyu MESEM’lilerin örgün eğitime devam eden öğrencilerin yüzde 40’ını oluşturduğunu söyleyerek “gururla” anlatıyor.

Ama, MESEM’li sayısında yaşanan

bu patlamanın nedeni sadece patronların kabaran iştahı ya da verilen teşvikler değil. Yoksulluk ve geleceksizlik sarmalı bu patlamanın en önemli nedeni. Bırakalım çocuklarına sağlıklı bir gelecek bırakabilecek koşullar yaratmayı, eğitim-öğretim masraflarını karşılamakta bile zorlanan işçi ve emekçiler için MESEM’ler bir umut kapısına dönüşmüş durumda. Yüz binlerce işçi ve emekçi eğitim-öğretim masraflarının yükünden kurtulmanın yanı sıra bir “ek gelir” kaynağı olarak da görülen proje sayesinde aynı zamanda çocuklarının bir “meslek sahibi” olması düşüncesi ile avutmaya çalışıyor kendisini. Çocuklar için de “eğitimli işsiz ordusu”nun bir parçası olmaktansa hayata erken atılmanın bir yolu olarak görülebiliyor MESEM’ler...

Gerçek ise bambaşka... MESEM Projesi bir orta çağ artığı olan çıraklığın devlet eliyle hortlatılmasından başka bir şey değil. Proje kapsamındaki işyerlerinin büyük çoğunluğunda mesleki ve teknik eğitimin esamesi okunmuyor. Çocuklara ya normal bir işçinin yapması gereken ya da angarya işler yaptırılıyor. Usta-çırak ilişkisi adı altında baskı, hakaret ve hatta tacizler MESEM’li çocuklar için “çalışma hayatı”nın olağan bir parçası haline geliyor. TBMM’de bile MESEM’li çocuklar “staj” adı altında çalıştırılıyor ve sistematik

MESEM Projesi bir orta çağ artığı olan çıraklığın devlet eliyle hortlatılmasından başka bir şey değil. Proje kapsamındaki işyerlerinin büyük çoğunluğunda mesleki ve teknik eğitimin esamesi okunmuyor. Çocuklara ya normal bir işçinin yapması gereken ya da angarya işler yaptırılıyor. Usta-çırak ilişkisi adı altında baskı, hakaret ve hatta tacizler MESEM’li çocuklar için “çalışma hayatı”nın olağan bir parçası haline geliyor.

M

cinsel taciz saldırıları yaşıyorlar. Ankara'nın ve devletin göbeğinde yaşanan bu skandal ortadayken, OSTİM'de, İMES'te ya da bir esnaf lokantasında çalıştırılan çocukların yaşadıklarını düşünmek bile insanın tüylerini ürpertiyor.

Ve tabii ki iş cinayetleri... MESEM'li çocuklar kapitalist sömürü çarkının bu en vahşi yüzü ile de haber bültenlerinin konusu haline geliyorlar. 2025 yılının ilk 11 ayında en az 85 çocuk iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. Bu cinayetlerin en az 15'i MESEM projesi kapsamında bulunan iş yerlerinde gerçekleşti. 2 milyonu aşkın çocuk işçinin olduğu tahmin edilen Türkiye'de çocuk işçi cinayetleri de MESEM'lerle birlikte her gün artmaya devam ediyor. Bu kan donduran tablo "mesleki ve teknik eğitim" adı altında çocukların geleceğini nasıl çaldıklarının resmidir.

Sözde bu projeyle gelişen teknolojilerle uyumlu bir iş gücü potansiyeli oluşturmayı hedefliyorlar. Sadece Türkiye'de değil, tüm dünyada bu kapsamda mesleki teknik eğitim sorunu tartışılıyor, bu çerçevede projeler geliştiriliyor. İşçiye makinenin basit bir uzantısı haline dönüştüren üretim sistemleri ayaklarına dolandıkça, çubuğu işçinin teknik becerisini de "değerlendirdikleri" bir çalışma rejiminin inşa edilmesine büküyorlar. Bu hedefin

kapitalist sömürü düzeni altında hayata geçmesinin imkansızlığı bir tarafa, Türkiye gibi kapitalizmin en yamyam karakteriyle hüküm sürdüğü bir ülkede bükülen bu çubuğun sonucudur MESEM'ler. Kapitalist devletler arası rekabette bedava işçilikle ve itaatkâr bir çalışma rejimi ile öne atılma hevesi taşıyanların yüz binlerce işçi ve emekçi çocuğuna reva gördüğü geleceğin adıdır. Yüz binlerce MESEM'li çocuk işçinin bu "gelişen teknolojiler" in kuyusuna bile yaklaşmayan, en geri ve ilkel üretim teknolojilerinin kullanıldığı işyerlerinde sömürü çarklarına dahil ediliyor olması bu gerçeğin en basit kanıtıdır. Dertleri çocukların mesleki ve teknik gelişimini sağlamak değil, onları açgözlü kapitalistlerin insafına terk etmektir.

Eğitim süreci ile üretim sürecinin birleştirilmesi, çocukların mesleki ve teknik gelişiminin sağlanması, sağlıklı bir eğitim politikası için elbette gereklidir. Ancak bu, gözünü kar hırsıyla karartmış açgözlü kapitalistlerin, onların vurguncu düzeninin ve bu düzenin dümenine oturmuş gerici iktidarın yerine getirebileceği bir şey değildir.

MESEM Projesi son bulmalı, MESEM'ler kapatılmalıdır! Orta çağ artığı bir sömürü düzeni inşa etmek isteyenlerin karşısına işçi sınıfı örgütlü gücü ile dikilmeli, çocuklarımızın ve insanlığın geleceğini savunmalıdır!

Gerçekleri zorbalıkla saklayamazlar...

Çocukların kanı ellerinde!

Millî Eğitim Bakanlığı 1-3 Aralık tarihlerinde İstanbul'da "Türkiye Yüzyılı Mesleki ve Teknik Eğitim Zirvesi" gerçekleştirdi. Zirve, tahmin edileceği üzere AKP'nin "Türkiye Yüzyılı" vizyonunun çarpıcı bir panoramasını sundu. Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin, sanayi ve ticaret odası başkanları, MÜSİAD temsilcileri mesleki ve teknik eğitimden ne anladıklarını, ne beklediklerini zirve vesilesiyle bir kez daha ortaya serdiler. MESEM'ler eliyle hayata geçirdikleri bedava işçiliği ve çocuk emeği sömürüsünü nasıl daha fazla yoğunlaştırabileceklerini tartıştılar. Osmanlı'dan kalma "ahilik" kültürünün yeniden var edilmesi de tartıştıkları başlıklar arasındaydı.

Yusuf Tekin'in MESEM'ler üzerinden yaptığı övgülü vurguların ya da patron örgütleri temsilcilerinin bu kapsamda ifade ettikleri beklentilerin yeni ya da şaşırtıcı bir yanı bulunmuyor. Ama gerçekleştirdikleri zirve ile birlikte bu politikaları derinleştirerek sürdürme konusunda taşıdıkları kararlılığın bir kez daha gün yüzüne çıktığını söyleyebiliriz.

MESEM'ler eliyle işletilen "bedava işçilik" düzeni patronların iştahını o kadar kabartmış durumda ki, bu uygulamayı genişletmek için her yolu denemeye hazırlar. Bu kapsamda MESEM'li öğrencilerin askerlikten muaf tutulmaları ya da evlendiklerinde özel teşviklerle "ödüllendirilmeleri" buldukları dahiyane çözümler arasında öne

çıkıyor. Tabii, proje kapsamında kendilerinin de devletten daha fazla teşvik beklediklerini söylemekten geri durmuyorlar. Bu yanıyla "Türkiye Yüzyılı"nın daha fazla sömürü, daha fazla kâr, daha fazla ranttan başka bir anlamı olmadığı açık.

Zirvede "Türkiye Yüzyılı" vizyonu gerçeğini ortaya seren bir diğer olay ise zirve sırasında yaşanan protestolar ve 16 TİP'li öğrencinin tutuklanması oldu. Onlar sırça köşklerinde işçi ve emekçi çocuklarının geleceğini istedikleri gibi çalacaklarını düşünürken, zirvenin ilk günü TİP'li öğrenciler, ikinci günü ise Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası üyeleri zirvenin gerçekleştiği salonda protesto eylemleri gerçekleştirdiler.

Rahatları bozulan çocuk ve işçi düşmanları çareyi bir kez daha polis ve yargı teröründe buldular. Eylemciler ters kelepçeyle, işkenceyle gözaltına alındılar. "Çocukların kanı elinizde" diyen TİP'li öğrencilerin 16'sı yargı terörü ile tutuklandı.

Bu saldırı ve tutuklamalar, açık ki yüzlerine çarpan çıplak gerçeğin verdiği korkunun eseridir. Bunun da ötesinde bir kez daha topluma verilen bir gözdağıdır. Onların "Türkiye Yüzyılı" vizyonlarında gerçeği söylemek en büyük suçtur ve en sert cezayı hak etmektedir. Ama gerçekler devrimcidir. Ve onlar ne yaparlarsa yapsınlar yüzlerine çarpmaya devam edecektir.

Çocuk katili sömürü düzeninden hesap sordukları için tutuklanan öğrenciler onurumuzdur.

Amerikancı cihatçıların zulmü altında Suriye

HTŞ (Heyet Tahrir eş-Şam) ile diğer IŞİD ve El Kaide artıkları, 8 Aralık 2024'te Suriye'de işbaşına getirildi. Suriye gibi bir ülke, vahşi katliamlar gerçekleştiren, pazarlarda, okul bahçelerinde bombalı araçlarla intihar saldırıları düzenleyen cihatçılara teslim edildi.

HTŞ'nin arkasında ABD-İngiliz emperyalistleri ile Ankara'daki saray rejimi var. Körfez şeyhleri ise finanse etti ve ediyor.

İsrail ise Suriye'nin cihatçılara teslim edilmesini el ovuşturarak bekliyordu. Nitekim HTŞ başa getirilince, soykırımcı Netanyahu "zafer kazanmış komutan" edasıyla Suriye topraklarında boy göstermeye başladı. Gazze soykırımına her türlü desteği sunan ABD Başkanı Donald Trump ise, HTŞ'nin başa getirilmesinde oynadığı "önemli rol" için Tayyip Erdoğan'ı öve öve bitiremedi. Haksız da değil. Çünkü AKP-MHP rejiminin benzersiz suç ortaklığı olmadan IŞİD artıkları Şam'da işbaşına getirilemezdi.

HTŞ rejimi başkent Şam ile Humus, İdlib, Hama başta olmak üzere birçok kentte 8 Aralık'ta "zafer kutlamaları" yaptı. HTŞ

şefi Muhammed el-Colani Emevi Camisi'nde "zafer" üzerine nutuk attı, birçok sahte vaatte bulundu. Emperyalist-siyonistler tarafından işbaşına getirilmesini ise "devrim" diye niteledi. Oysa cihatçıların Suriye'de işbaşına getirilmesi bir ABD-İsrail planıydı ve bu amaçla harcanan para yüz milyarlarca dolara ulaştı. Bu para ile bütün Ortadoğu halklarının eğitim, sağlık, barınma gibi temel sorunları çözülebilirdi.

ABD-İsrail uşağı bir rejimin işbaşına getirilmesi için Suriye 14 yıla yayılan bir savaş, yıkım, ölüm, göç sarmalına itildi. Yüz binler öldürüldü. Milyonlar mültecileştirildi. Ülkenin yarısı yıkıldı. Bu vahşeti "Suriyelileri Baas yönetiminin zulmünden kurtarmak" diye propaganda ettiler. Oysa Suriye'yi tam bir yıkıma uğrattıktan sonra başlarına cihatçı katiller sürüsünü sardılar.

HTŞ rejimi 8 Aralık'ta "zafer"inin birinci yılını kutladı. Peki Suriye'de rejim değişti de ne oldu?

Cihatçıların ilk işi "Golan tepelerini ya da Kudüs'ü kurtarmak" değil, mezhepsel temelli katliamlar yapmak oldu. Geçmişte olduğu gibi

özellikle Alevileri hedef aldılar. 6-12 Mart tarihleri arasında vahşeti soykırım boyutuna vardırıdılar. İnsanlar sadece Alevi oldukları için ayırım gözetmeksizin katledildiler. Binlerce kişi öldürüldü. 17 bin kişinin ise kayıp olduğu söyleniyor. Özellikle Hama, Humus ve Şam'ın bazı bölgelerinde etnik temizlik yapıldı. Halkın bir kesiminin evlerine, işyerlerine, topraklarına el konuldu. Bu vahşetin hedefi olan Aleviler "eski rejimin kalıntıları" diye yaftalandı. Oysa Baas rejiminde başbakanlık yapan biri dahil olmak üzere, pek çok üst düzey yetkili şu anda HTŞ'nin müttefiki. Aleviler Baas rejiminde de baskıya maruz kalıyorlardı. HTŞ rejiminde ise katlediliyorlar.

Alevilerden sonra Dürziler katledildiler. İsmaili ve Hristiyan olan ya da cihatçı zulme karşı çıkan kimi Sünniler de öldürüldüler. 15 bine yakın kişi Suriye ordusunda asker oldukları için vahşi işkenceler altında esir tutuluyor. Aileleri bile onlarla görüşemiyor. Kaçının öldürüldüğü, kaçının sakatlandığı ise bilinmiyor. Ülke fiilen parçalanmış durumda. Zira cihatçı terör rejimine Aleviler, Dürziler, Kürtler ve diğer

halklar haklı olarak güvenmiyor.

Açlık boyutuna varan yoksulluğun kol gezdiği Suriye'de yüz binlerce kişi işten atıldı. Özellikle de Alevi kökenli olanlar...

Cihatçılar halkı katlederken, İsrail yüzlerce kez havadan bombardıman yaparak Suriye ordusunun tüm askeri varlıklarını yok etti. Suriye topraklarında geniş bir alanı işgal etti. Şam'ın 20 kilometre yakınına askeri yığınak yaptı. Colani ve HTŞ ise İsrail'e yaltaklanmak dışında bir şey yapmadı. Bu sayede Beyaz Saray'ın kapıları Colani'ye açıldı. Oysa cihatçılar, Esad yönetimine saldırırken, "İktidara geldiğimizde ilk işimiz Golan tepelerini, ikincisi Kudüs'ü İsrail'den kurtarmak olacak" diye propaganda yapıyorlardı.

Sonunda HTŞ Gazze'de soykırım yapan güçler tarafından iktidara getirildi. Yaptıkları şey Kudüs'ü kurtarmak değil, Suriye'de yaşayan Filistinli direnişçiler üzerinden terör estirip Netanyahu'ya göz kırpmak oldu. Kısacası bir kez daha görüldü ki, emperyalistler ile işbirlikçilerinin elinin değdiği her yer cehenneme çevriliyor.

Dünya Kadın Konferansı 2. Teorik Semineri hakkında İEKK sözcüsü ile konuştuk...

“Birikim ve deneyimlerimizi paylaştık”

Merhaba, Dünya Kadın Konferansı 2. Teorik Semineri Nepal-Katmandu’da gerçekleşti. İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak siz de katılım sağladınız. Öncelikle seminerle ilgili bilgi verir misiniz?

Seminer 4 kıta ve 20 ülkeden 325 kadının katılımı ile gerçekleşti. Almanya, Hollanda, Rusya gibi Avrupa ülkelerinden, Nepal, Hindistan, Bangladeş, Sri Lanka gibi Asya ülkelerinden, Kamerun, Togo, Batı Sahra gibi Afrika ülkelerinden, Peru gibi Güney Amerika ülkelerinden katılım oldu. Tüm ülkelerden gelen kadınlar sunum yaparak ya da tartışma bölümlerinde söz alarak seminere katkı sundular.

Etkinlik Katmandu’da gerçekleştiği için katılımın çoğunluğunu Nepalli kadınlar oluşturuyordu. Seminer

öncesinde Katmandu merkezde 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü eylemi gerçekleştirdik. Ayrıca seminerin ilk günü Filistin ile dayanışma etkinliği, ikinci günü ise kültür gecesi yapılması kadınlar arasında kaynaşma ve dayanışmanın artmasını sağladı.

Seminerin gündemleri nelerdi? Hangi tartışmalar öne çıktı?

Seminerin ana teması “Emperyalizmi nasıl yenebiliriz?” başlığıydı. Tartışmalar üç oturumda gerçekleşti. Birinci oturumun başlığı “Sosyal-ekolojik dönüşüm - dünya çapında çifte sömürünün ve kadınların insan ve doğayı tahrip eden yaşam tarzı aracılığıyla baskı altına alınmasının şiddetlenmesi” idi. Botswana’dan katılımcı, kadınların ve çocukların karşı karşıya kaldığı tecavüz, organ

kaçakçılığı gibi sorunları ve buna karşı verdikleri mücadeleyi anlattı. Togo’dan katılımcı, kadınlar ve çocukların suya ulaşabilmek için 100 km yürümek zorunda olduğu örneğini verdi. Peru’da toprakları yağmalayan emperyalist tekellere karşı yürütülen mücadeleler dikkat çekiciydi.

İkinci oturum “Kadın devrimi - sosyalist devrim, kadınların sömürü ve baskıdan kurtuluş yolları” başlığı ile gerçekleşti. Biz de bu oturumun tartışma bölümünde söz alarak kendi bakışımızı anlattık. Konuşmamızda kapitalizmin kendisinden önceki sınıflı toplumlardan kadın sorununu devraldığını ve kendi ihtiyaçları doğrultusunda değişime uğrattığını, ancak sorunun özünü koruduğunu vurguladık. Sorunun gerçek ve kalıcı çözümünün ancak devrim ve sosyalizmde olduğunu ifade ettik. Kadının kurtuluşunun devrim ve sosyalizmde olduğu vurgusunun, sorunun çözümünü devrim sonrasına ertelemek anlamına gelmediğini ve bugünden ataerkil anlayışın siyasi, iktisadi ve kültürel dayanaklarına karşı sistematik bir mücadele verilmesi gerektiğini belirttik. İEKK olarak yaptığımız çalışmalardan örnekler verdik. PİA (Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu) ise Greif’taki işçi

kadın komisyonu deneyimini anlattı.

Bu bölümde Nepalli kadınların gerçekleştirdiği konuşmalar özellikle dikkat çekiciydi. Nepal’in batısında bazı kadınların halen regli dönemlerinde 5 gün ve doğum yaptıktan sonra ise 11 gün dağ başında bir kulübede tutulduğu anlatıldı.

Üçüncü oturumun başlığı ise “Faşizm ve nükleer savaş tehdidi, aktif direniş” idi. Bu bölümde PİA dikkat çeken bir sunum yaptı. Faşizmin ve kirli savaşların kaynağında kapitalizm olduğu, mücadelenin de emperyalist-kapitalist sistem hedef alınarak verilmesi gerektiği vurguladı.

Son olarak neler söylemek istersiniz?

Etkinlik, dünyanın farklı yerlerinden kadınların bir araya gelmesi ve mücadele deneyimlerini paylaşması açısından anlamlıydı. Ayrıca emperyalistlerin kendi çıkarları uğruna savaş politikalarını tırmadığı, doğanın talan edildiği, kadın düşmanı politikaların arttığı bir süreçte “emperyalizme karşı mücadele” temalı tartışmaların gerçekleştirilmesini, özellikle de kadın sorununun çözümü konusunda teorik tartışmaların yürütülmesini önemli buluyoruz.

İEKK Türkiye Meclisi:

“İşçi emekçi kadınlar direnişe, örgütlenmeye”

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları, 7 Aralık Pazar günü farklı kentlerden katılımlarla Türkiye Meclisi’ni gerçekleştirdi. Mecliste, Dilovası’ndaki işçi katliamı bir kez

daha anılırken; metal, petrokimya, tekstil ve hizmet işkolları başta olmak üzere birçok fabrikadan ve işyerinden işçi ve emekçi kadınlar yer aldı. Üniversite ve liselerden

genç kadınların da katıldığı mecliste, bir önceki meclisten bu yana yaşanan siyasal ve toplumsal gelişmeler kadınlar cephesinden ele alındı. İEKK çalışmasının kendisi değerlendirildi, yerel deneyimler paylaşıldı.

Mecliste; “25 Kasım ve süreç değerlendirmesi”, “Dünya Kadın Konferansı teorik semineri deneyim ve gözlemleri”, “OVP, asgari ücret ve saldırılar” ile “8 Mart’a giden süreçte ne yapmalı?” başlıkları ekseninde tartışmalar yürütüldü.

Önümüzdeki dönemde izlenecek mücadele hattı ve yüklenilmesi gereken temel noktalar üzerine anlamlı tartışmalar yapıldığı mecliste, canlı tartışmalar ve deneyim aktarımlarının ardından gelecek dönem planlaması gerçekleştirildi.

Bu kapsamda, “Krizin faturasını kapitalistler ödesin!” şiarı altında işçi ve emekçi kadınları “direnişe ve örgütlenmeye” çağırmaı esas alan bir çalışmanın temel yönelimleri belirlendi.

“Yürüyor açlık ordusu...”

1966 yılının mayıs ayında Çorum Belediyesi ile Genel-İş Sendikası arasında devam eden Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde anlaşmazlık yaşanır. Belediye yönetimi işçilerin haklı taleplerine kulaklarını tıkarken, gündeme gelen grev ise vali ve ilin önde gelen siyasetçileri tarafından arabuluculuk adı altında engellenir. Bu durumu fırsata çeviren belediye başkanı Kemal Demirel'in saldırıya geçmesi gecikmez. İşçileri Emekli Sandığı'na geçirerek sendikanın yetkisini düşürmek ve 350 lira olan ücretlerini 250 liraya düşürmek ister. İşçiler bu durumu kabul etmeyince çeşitli bahanelerle 54 işçiyi de işten atar. Yani, bugün

İzBB başta olmak üzere birçok belediyede yaşanan sorunlara benzer şeylerdir yaşananlar... İşçiler ve sendika yaşananlar üzerine hukuki girişimlerde bulunur. Danıştay işten atmalar ile ilgili yürütmeyi durdurma kararı alır. Belediyenin kararı uygulamayacağını açıklamasının ardından Genel-İş ve işten atılan 54 işçi Türkiye işçi hareketi tarihinin öne çıkan eylemlerinden birinin kararını alırlar. “Ölüm Yürüyüşü” olarak da anılan bir yürüyüşle işçiler, çıplak ayaklarla önce Çorum'dan Ankara'ya, Ankara'da sorunlarına çözüm bulamamaları üzerine ise oradan İstanbul'a

yürürler. 51 gün boyunca tam 730 kilometre çıplak ayaklarla gerçekleşen bir yürüyüştür bu...

Ankara'da önce Başbakanlığa yönelirler. Ama Başbakan Süleyman Demirel işçilerle görüşmediği gibi taleplerine de kulaklarını tıkar. Tüm girişimlerin sonuçsuz kalması üzerine yürüyüşün rotası 15 Ağustos'ta İstanbul'a çevrilir. Yollarda halktan gördükleri destekle yürüyüşlerini sürdüren belediye işçileri, 31 Ağustos'ta İstanbul'a ulaşırlar. İstanbul'da büyük ilgi ve alkışlarla karşılanırlar. Deniz Gezmiş ve dönemin devrimci gençlerinin destekleriyle seslerini duyurmak için Taksim'e ulaşırlar.

Devlet sessizliğini sürdürürken Türk-İş'ten beklenmeyen bir hamle gelir. İşçilerin ve destek veren toplumun baskısı ile tutum almak zorunda kalan Türk-İş 6 Eylül'de bir açıklama yapar. “*Kanunları ve kuralları uygulatacak merciler nerededir? Eğer bu organlar görevlerini yapamıyorlarsa veya yapamayacak duruma getirilmişlerse bu hukuk devletin sonu demektir*” diyen Türk-İş, işçilerin işlerine geri alınmaması durumunda İstanbul ve Ankara'da

büyük eylemler yapacaklarını açıklar. Sonuç alınamaması durumunda ise kanun yasağına rağmen genel greve gidecekleri uyarısında bulunur.

Türk-İş'in bu kararı Ankara'da soğuk duş etkisi yaratır. Belediye işçilerinin kararlı duruşu ve işçi sınıfının birleşik eyleminden duyulan korku haftalar süren sessizliği sona erdirir. Danıştay kararını tekrar ederken, belediye başkanı Kemal Demirel de Genel-İş ile anlaşmaya vardığını açıklamak zorunda kalır. 27 işçi belediyedeki eski işlerine iade edilir. Temizlik işlerinde çalışamaz raporu alan işçiler ise SSK hastanelerinden aldıkları raporlarla tüm hakları ile birlikte emekliye ayrılır.

15 Eylül'de işçilerin İstanbul'dan Çorum'a dönmesi ile son bulan yürüyüş, Türkiye işçi hareketi tarihinin ilkleri arasına adını yazdırırken, uluslararası işçi sendikaları arasında da etkili bir eylem olarak dikkat çekmiştir. Çorum belediye işçilerinin bu eylemi bugün hakları keyfi bir biçimde gasp edilen tüm işçi sınıfına izlenecek yolu göstermeye devam etmektedir.

Saraçhane mitingi:

Türkiye işçi sınıfı uyanıyor...

31 Aralık 1961 günü İstanbul'da gerçekleşen Saraçhane Mitingi, Türkiye işçi sınıfının Cumhuriyet tarihinde kitlesel olarak gücünü gösterdiği ilk eylemdir. İstanbul İşçi Sendikaları Birliği tarafından gerçekleştirilen miting, bu sembolik anlamının yanı sıra 1960'lı ve 1970'li yıllar boyunca yükselen işçi hareketinin de ilk halkasıdır.

Cumhuriyetin ilanının ardından yaklaşık 40 yıl boyunca işçi hareketi sürekli baskı altında tutulmuş, işçi sınıfının varlığı dahi inkâr edilmiştir. Ne var ki gelişip güçlenen kapitalist ilişkiler, işçi sınıfının sayısal olarak büyümesinin yanı sıra bu inkârın karşılıksız kaldığı bir dönemi de beraberinde getirmiştir.

1961 Anayasası ile şeklen anayasal güvence altına alınan, ancak gerekli hiçbir hukuki düzenlemenin yapılmadığı grev ve toplu sözleşme hakkı, o dönem işçi sınıfının en önemli gündemlerinden biri ve temel talebiydi. İstanbul İşçi Sendikaları Birliği bu taleple bir miting gerçekleştirme kararı aldığında, devlet her zamanki tavrıyla kendini gösterdi. Sendikaların Taksim'de miting yapma kararına, önce hiçbir koşulda bir işçi mitingine izin verilmeyeceği yönünde yanıt verildi. Haftalar süren gerilimin ardından, valilik ile sendikacılar arasında mitingin 31 Aralık günü Saraçhane'de gerçekleştirilmesi konusunda uzlaşa sağlandı. Zira miting kararı, ülkenin dört bir

yanında işçiler arasında büyük bir heyecan ve ilgi yaratmış ve miting komitesinin her koşulda mitingin yapılacağı yönündeki kararlı tutumu, baskıların sonuç vermeyeceğini ortaya koymuştu.

Miting günü yaklaşırken, ülkenin dört bir yanından işçiler günler öncesinden İstanbul'a akın etti. 31 Aralık günü geldiğinde ise yüz bin civarında işçi, Cumhuriyet tarihinde ilk kez tek vücut hâlinde meydanlara çıktı. Başta grev hakkı olmak üzere, yoksulluğun sona

ermesi ve demokrasi talepleriyle Saraçhane Meydanı'nı doldurdu.

Saraçhane Mitingi ile Türkiye işçi sınıfı, geri dönüşü olmayan bir biçimde tarih sahnesine çıktı. Uyanan ve gücünü gösteren işçi sınıfı, kendisini yok sayanlara Saraçhane'de ilk büyük dersi verdi ve tarihe geçen direnişlerin ilk adımını attı. Saraçhane mitingi '60'lı ve '70'li yıllar boyunca kendini ortaya koyacak işçi hareketinin habercisi oldu.

Sessiz isyanın ustası:

Charlie Chaplin!

16 Nisan 1889'da Londra'nın yoksul bölgelerinden birinde, East Lane'da dünyaya gelir. Yoksulluk içinde geçen çocukluk yılları, onun yaşam kavgasının başlangıcıdır. Bu yaşam, sinema perdesinde evrensel bir direnişe dönüşür.

Yoksulluk ve acılar içinde geçen çocukluğu, sanat hayatına da yön verir. Annesinin akıl sağlığı sorunları, babasının erken ölümü ve çocuklukta tanıştığı açlık, ona dünyayı eşitsizlik ve adaletsizliğin eleştirisi üzerinden görme yeteneği kazandırır. O, hayatı "dar alanda trajedi, geniş açıda komedi" olarak tanımlar. Sanatının misyonunun trajik gerçeklikten kaçmak değil, onunla mizah yoluyla yüzleşmek olduğunu söyler.

Müzikhollerde başlayan çalışmaları onu sahnelerle taşır. Kendine has bıyığı, melon şapkası, dar ceketi, geniş pantolonu ve bastonuyla Şarlo karakterini yaratır. Sessizliği bir silah olarak kullanır. Modern zamanın gürültülü gerçeklerinin eleştirisini, sessiz filmleriyle yapar. Şarlo sadece komik bir figür değildir; sanayileşmenin dişlileri arasında ezilen işçiyi, yoksulları, evsizlerin hikayelerini ve mücadelelerini temsil eder. Onun her düşüşten sonra kalkışı, her zorluktan sonra attığı kahkaha,

insan ruhunun makineleşen ve yabancılaşan çağa karşı gösterdiği direncin dışı vurumudur.

Chaplin'in sessiz sinema tercihi sadece teknik bir seçim değildir. Ona göre sessiz film evrensel bir dildir. "Konuşursam, beni sadece İngilizce bilenler anlayacak, ama sessiz bir filmi herkes anlayabilir. Ve dünya, İngiltere'den ibaret değil!" sözleriyle anlatır bu politik tercihin nedenlerini.

Dünya 1930'lu yılların bunalımlarıyla boğuşurken, Charlie Chaplin'in anlatısı daha derin bir toplumsal boyut kazanır. **Modern Zamanlar** (1936) filminde montaj hattının insafsız ritmine kapılan işçinin makineleşmesini ve yabancılaşmasını ironik bir dille anlatır. Şarlo'nun dev dişliler arasında sıkışıp kalması, kapitalist sistemin insanı yutan doğasını simgeler. Ancak film umutsuzlukla bitmez. Finalde, Şarlo'nun "Neşelen biraz, asla ölümden bahsetme. Başaracağız!" sözleriyle mücadele ateşi ve umudu aşılar.

Büyük Diktatör (1940) ise onun yükselen Hitler'e ve faşizme karşı yazdığı bir manifestodur. Film, diktatörün görünüşte bire bir aynısı olan iyi niyetli bir Yahudi berberin yanlışlıkla diktatörle

karıştırılmasını konu alır. Faşizmin bu sert eleştirisi filmin sonunda berberin yaptığı unutulmaz konuşmayla doruğa ulaşır:

"Beni duyanlara şunu söyleyeceğim: Umutsuzluğa kapılmayın. Umutsuzluk şu an üzerimizde ama bunu da atlatacağız. İnsanlığın ilerlemesinden korkanlar ezilip gidecekler. İnsanlığın nefreti geçecek, diktatörler ölecek ve onların insanlardan aldığı güç, insanlara geri dönecektir. Son insan ölene kadar özgürlük asla yok olmayacaktır.

Askerler, kendinizi bu zebanilere teslim etmeyin. Sizi küçümseyen, sizleri köle yapan, yaşamlarınızı sistematikleştiren, ne düşüneceğinizi ne hissedeceğinizi ne yapacağınızı söyleyen, sizi terbiye eden, size koyun gibi davranıp savaşa gönderen bu insanlara, kendinizi makine kalpli, makine düşünceli bu makine adamlara teslim etmeyin. Sizler makine değilsiniz, sizler koyun değilsiniz, sizler insansınız. Kalbinizde insanlık sevgisine sahipsiniz. Sizler nefret etmezsiniz; sadece hiç sevilmemiş olanlar nefret eder, hiç sevilmemişlik doğal olmayandır. Sevgisiz ve nefret dolu olmayın. Askerler, kölelik

için savaşmayın, özgürlük için savaşın!"

Chaplin'in bu keskin toplumsal ve siyasi duruşu, ona Hollywood'da büyük bir bedel ödetti. Filmlerindeki emperyalizm ve kapitalizm eleştirilerinin bedeli olarak McCarthy döneminin cadı avı sırasında sürgüne zorlandı. Komünizm propagandası ile suçlanan Chaplin, suçlandığı siyasi görüşü bir onur tacı gibi taşıdı. Şöyle diyordu: "Ben bir sanatçıyım. Hayat beni ilgilendirir. Bolşevizm de hayatın yeni bir evresi. O halde ona karşı ilgisiz kalamam." Hatta daha ileri giderek, "Ulusların geleceği komünistlerin elinde!" diyerek inancını açıkça dile getirir.

Charlie Chaplin saray soytarısı olmayı reddetti. Bunun yerine işçi sınıfının onurlu palyaçosu olmayı seçti. Chaplin ve sanatı, sömürü koşullarının derinleştiği, toplumun ve sanatın diktatörler tarafından baskılandığı bir dönemde direnler için bir ilham kaynağı ve mücadele örneği oldu. Anısı, sömürüye, baskıya ve eşitsizliğe karşı verilen mücadelede yaşamaya devam edecektir. Yapıtları her türden diktatörün ve sömürücü asalağın korkulu rüyası olmayı sürdürecektir.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.

*Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.*

Sen de bu sese sesini kat!

Unutma;

Emeğin Kurtuluşu

*senin sesin,
senin soluğun!*

MESS süt iznini gasp etmek istiyor!

Gebze'den bir metal işçi kadın yazdı...

MESS Grup TİS sürecindeyiz. Görüyoruz ki biz hak kazanmaya en azından elde olanı korumaya çalışırken MESS hak gaspı için çabalıyor. Deneme süresini uzatmak, esnek çalışmayı normalleştirmek anlamına gelen denkleştirmeyi getirmek, hastalanan işçinin rapor iznini yok saymak ve de süt izninin birleştirilmesini kaldırmak hedefinde olduğunu beyan etmiş oldu.

Süt izniyle ilgili söylemek istediğim şu ki meselenin iki yönünü görmek lazım. Birisi kazanılmış bir hak

elimizden alınmak isteniyor, süt iznini nasıl kullanacağını işçinin karar vermesi ortadan kaldırılmak isteniyor. İkincisi de annenin ve bebeğin ihtiyaçlarını (emzirme, bakım, zaman geçirme, annenin dinlenmesi vb.) öncelikli olarak düşünmeyen ve planlamayan bir çalışma yaşamı dayatılıyor.

Yasada süt izni kamu çalışanı için günde 3 saat iken özel sektörde günde 1,5 saattir. Ama Aile Yılı olan 2025'in Ekim'inde alınan kararla özel sektörde de kamu gibi 3 saate çıkarıldı. Böylece hem

kamuda hem de özelde ilk 6 ay için 3 saat, sonraki 6 ay için 1,5 saat olan süt izni bir haktır. MESS'in bu iznin toptan kullanılmasına dönük saldırısının bir sebebi de toptan kullanıldığında bu izin iki güne çıkmış oluyor. Anlaşılan o ki kapitalistler Aile Yılı'nın bu kararından pek memnun olmamışlar.

Süt izninin toplu kullanılmasını engelleyen bir müdahale yapıldığı için bu kısmını konuşuyoruz ama aslında bu izin gün içinde işe gelmeden önce, işten erken çıkarak kullanılacağı gibi ihtiyaca göre gün içinde birkaç parça şeklinde de kullanılabilir. Ama tüm bunları engelleyen ulaşım meselesi temel bir soruna dönüşmektedir. Bu açıdan kadın işçinin tercihiyle ulaşım (servis) imkânı sağlanmalıdır.

Süt izni, bebeğin beslenmesiyle ilgili bir izin olduğu için aslında sadece kadın işçi değil ebeveynlerin ikisi de düşünülerek düzenlenmesi gerekmektedir.

Promosyonlar mücadele ile alınır!

Hidromek'ten bir işçi yazdı...

Ne kadar mücadele o kadar hak! Patronlar için ağgözlü, kan emici, sömürücü deriz. Konu promosyon meselesi olduğunda dediklerimizin haklı olduğu bir defa daha görülür. Bu ağgözlülere her gün emeğimiz üzerinden sömürülmemiz ve elde ettiği kârları yetmiyor. Bir de

bizlere verdiği kırıntı düzeyinde ücretlerden doğan ve bankaların bize verdiği promosyonları gasp ediyorlar. 23 yıldır siyasal bekçileri olan AKP iktidarı, oy almak için bile meclisten işçilerin yararına bir promosyon yasası çıkarmıyor. Bu durum da

patronları, kendi yasaları olan orman kanunlarını işletmeye itiyor.

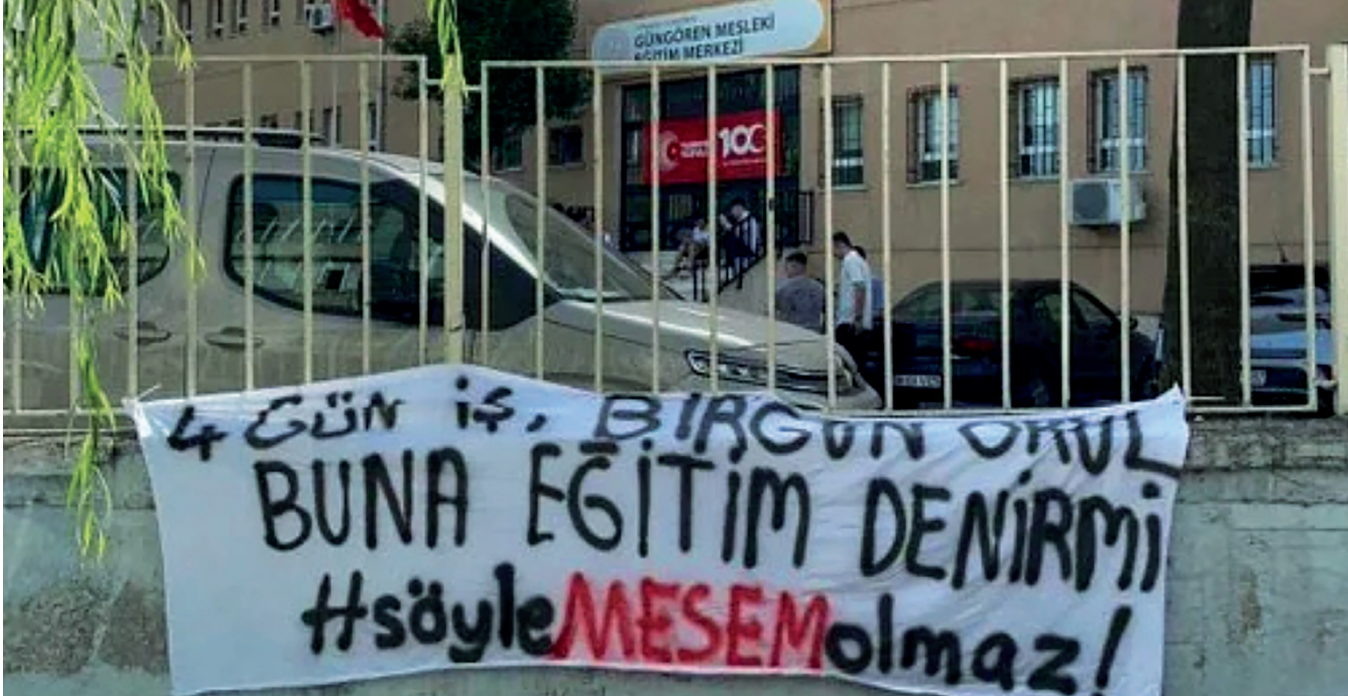
Çalıştığım işyerinde promosyon konusu yıllardır bir gerginlik kaynağı oluyor. Geçtiğimiz dönemde (tüş yıl önce) diğer işyerleri 25-30 bin TL promosyon alırken biz 14 bin TL almıştık ve bu miktar 2 taksit bölünüp aylar sonra bize verilmişti. Buna itiraz eden çok sayıda arkadaşımız ise işten atılmıştı. Bu sene de patron "borcum var" ayağına bizlere promosyonu vermemeye çalıştı. Fakat biz gerek işyerinde satılmış sendika Türk Metal temsilcileriyle mücadele ederek, gerek Sincan İşçi Birliği'nin sosyal medya hesaplarından ses yükselterek patronu bu tavrından vazgeçmek zorunda bıraktık. Şu an rakam açıklanmasa bile biz yatacağının haberini bir şekilde aldık. Eğer promosyonumuzu gasp eder ya da biz de öfke yaratan bir rakama

bizleri mahkûm ederse patron, o zaman öfkemizin yaktığı ateşe benzin dökmüş olacak.

Dikkatimi çeken bir başka konu da Sincan bölgesindeki işyerlerinde promosyon alan şirketlerin çoğunun sendikalı olması. Satılık sendikal yönetimlere sahip olsa da belli bir mücadele dinamizmine sahip işyerleri bu hakkı daha fazla alıyorlar. Bölgemizden işçilerin yoğun çalıştığı ve Türk Metal'in yetkili olduğu Bozankaya, Kabel, Man, Hidromek bu işyerlerine örnek. Bu yüzden tüm işçi kardeşlerimi sendikalı olmaya çağırıyorum. O sendikayı gerçekten işçi sendikası yapmak için de birlikte diş diş mücadeleye girişmek lazım. Gerek işyerinde birlik olarak gerek ülke de tüm işçilerle birlik olarak promosyon yasasının çıkması talebiyle birlikte promosyon hakkımıza sahip çıkmalıyız.

MESEM'in asıl derdi sömürmek; gerekiyorsa öldürmek!

Esenyurt'tan bir işçi yazdı...

Son zamanlarda iş cinayetlerinin sayısı alabildiğine artmış durumda. İşyerlerinde alınmayan güvenlik önlemleri, kâr hırsı uğruna normal koşulların ötesinde çalıştırma, hayat pahalılığı yüzünden işçileri mesailere mecbur etmek gibi birçok sebep var. Bu sebepler yüzünden fabrikalar, işçiler için birer ölüm tuzağına dönüşmüş durumda. Buralarda yalnız işçiler öldürülmedi, çocuklar da öldürüldü. Yıllar içinde işçi sınıfının verdiği mücadele sayesinde çocuk işçilik birçok ülkede yasaklanmış olmasına rağmen çocuklar en ağır koşullarda çalıştırılıyor. Evet Türkiye'deki yasalarda "15 yaşının altındaki çocuklar çalıştırılmaz, 18 yaşını doldurmayan gençler ise ağır işlerde çalıştırılmaz" deniliyor. Ama zaten yasakların sermaye sınıfı için işlemediği bilinen bir gerçek. Bu yasal "zorunluluklar" sermayedarlar için hiç de çocukların çalıştırılması konusunda ciddiye alacakları bir engel olmadı fakat öyle ya da böyle onu sınırlayan, en azından genel kabul görülmesinin önüne geçen bir engel olarak duruyor. Sermayedarlar için işte tam da bu engeli ortadan kaldıracak, çocuk işçiliği resmileştirecek bir proje lazımdı. MESEM böyle bir projenin ürünü olarak ortaya çıktı: Çocuk işçiliği yasalaştıran bir proje!

MESEM kapsamında çocuklar

sözde eğitim adı altında; bir gün okula, geriye kalan diğer 4 gün ise birer işçi olarak fabrikalara gidiyor. "Eti senin kemiği benim" deniliyor. Eğitim sisteminin her alandaki niteliksizliği zaten ortadayken, 1 gün verilen teorik eğitimin nasıl bir faydası olacağını siz düşünün. Geriye kalan 4 gün çocuklarımız sermayedarlara emanet ediliyor. Çocuklarımız, kâr hırsı uğruna işçileri 7'den 70'e fark etmeden en ağır koşullarda çalıştıran, gerekirse ölüme sürükleyen sermaye sınıfının insafına terkediliyor. Daha yakın zamanda Gebze Dilovası'nda 3'ü çocuk olmak üzere 7 işçi cayır sermayenin kâr hırsı uğruna yanmadı mı? Bu ülkede fabrikalar, atölyeler, işyerlerinde yetişkinlerin dahi bu koşullarda çalıştırılmaması gerekirken çocuklarımız da sermayenin kölesi haline getiriliyor.

Çocuklar MESEM projesi öncesinde de meslek liseleri gibi projelerle her zaman sermayenin hedefinde oldular. Neden çocuklarımızı ısrarla çalıştırdıklarını anlamak zor olmasa gerek. Çocuk demek daha düşük ücret demek, sermayeye teşvik demek, daha fazla itaat demek. Bu nedenler sermayenin iştahını kabartmaya yeter de artar bile... MESEM projesi bizlere sunulurken "sermayenin ihtiyacına göre yaptık" demezler elbette. Çocuklarımız daha iyi öğrensinler, iş hayatına atılsınlar

gibi güzelliklerle bize sunuluyor. Oysa 2024 yılından bu yana MESEM bünyesinde 150'yi aşkın çocuğun iş cinayetlerinde yaşamını yitirmesi bize gerçeği anlatıyor.

Eğitimde öğretebilmek için teorik bilgi hiçbir zaman yeterli olamaz. Uygun koşullar sağlanıp pratikte de uygulamalı bir biçimde ayrıca göstermenin öğretici olduğu gerçeğini işçi cumhuriyeti olan SSCB'den çok iyi biliyoruz. Amacı çocuklara en iyi biçimde eğitim vermek olan işçi cumhuriyeti teorik ve pratik bilgiyi birleştirdi. Bu eğitim modelin adı "Politeknik" eğitim oldu. Politeknik eğitimde çocuklar hiç de yalnızca matematiği, fiziği vb. kalem üstünde öğrenmedi, bu öğrendiklerinin hayattaki karşılığının neye denk geldiğini öğrenmek için üretim alanlarında yer aldı.

Buradan çıkarılması gereken sonuç kâr hırsı uğruna yapılan her proje sömürü ve ölüm demektir. Bu sömürü düzenine karşı mücadele geriledikçe çocuklarımız da doğrudan bu sömürü düzenin çarkında öğütülüyorlar. İşçi sınıfı olarak bizler çocuk işçi sömürüne karşı bir an önce harekete geçmeliyiz. Aksi takdirde bu düzenin daha fazla kâr uğruna neler yapabileceğini az çok tahmin edebiliriz.

Hep biz mi kırılacağız be İsmail?

Eşiksiz evlere mi
düşer hep yangınlar?
Biz mi toplarız külünü
başkalarının akşamlarından?
San ki kader, avuçlarımızda
paslı bir anahtar unutmuş;
açarız açmasına her kapağı
ama içeri girince
kimse kalmamış...
Hep biz mi üşüyeceğiz be İsmail?
Yokuşları olmayan sokaklarda
neden hep biz tökezleriz?
Bir adım atsak,
arkasından bir gölge eksilir.
Biliyor musun,
bazen konuşmak bile
yoruyor beni;
insan kendi sesindeki kırığı
bu kadar net duymamalı...
Zihinlerimizi kiraya vermişler
İsmail,
Ellerimize kelepçe takmışlar...
Günlerimize
kara perdeler çekmişler,
ışıkları bile
bize çok görmüşler...
Bir biz ölmüşüz İsmail,
Bu coğrafya
bir bize dar gelmiş,
Koskoca evler yapmışlar İsmail...
Gökdenler tanrıya degecek
neredeyse artık
Bir bizim ayakta kalma
yer yokmuş
Kapılar var ama
eşik yok,
odalar var ama
ses yok;
bizim adımlarımızı duymayan
duvarlarla örmüşler şehirleri...
Bir biz ölmüşüz İsmail,
mezar taşı niyetine
gökdenler gölgeleri bırakmışlar
üzerimize..
Az biraz aklım kaldı İsmail,
Arada bir
kuş niyetine aklımı uçuyorum.
Akşamdan kalma
ekmeğimi saklıyorum,
Gökdenlerden...
Param oldukça şarap içiyorum,
Bir tek sarhoş olunca,
Ellerim
gökdenleri
yıkacak gibi gelliyor...
Antep'ten tekstil işçisi

**KRİZİN FATURASINI
KAPİTALİSTLER ÖDESİN!**

Sefalet ücretlerine, vergi soygununa boyun eğme!

DİREN! ÖRGÜTLEN!

Biz işçiler ücretli bir kölelik düzeninde yaşıyoruz. Bir avuç sermaye sahibini daha da zengin etmek için canımız pahasına çalıştırıyoruz. Bize düşen ise iş cinayetlerinde can vermek, açlık, yoksulluk ve insanlık dışı çalışma ve yaşam koşulları oluyor.

Her yıl olduğu gibi sefaletimizin düzeyini belirlemek için asgari ücret masası kuruluyor. Bu masa sözde işçileri ve sermaye sahiplerini temsil edenlerden oluşuyor. Ancak her seferinde sonuç sermayenin istediği gibi oluyor. Çünkü o masa, milyonlarca işçi ve emekçiyi sefalet ücretlerine razı etmek için kuruluyor.

Her yıl bu masada göstermelik biçimde oturan Türk-İş bürokratları bu yıl “masaya oturmayacaklarını” söyleseler de ortaya ne bir eylem hattı ne de bir mücadele programı koyuyorlar. Bu tutum aslında hiçbir şey yapmayacaklarını, sermayeye hizmet etmeye devam edeceklerini ilan etmekten başka bir anlam taşıyor.

Açlık sınırı 30 bin liraya aşmış, yoksulluk sınırı ise 100 bin liraya dayanmışken, kamuoyunda dolaştırılan zam oranları bizleri daha büyük bir açlık ve yoksulluğa mahkûm etmek anlamına geliyor.

Uluslararası finans şirketleri Türkiye’de ücret artışlarının yüzde 20’ler düzeyinde tutulmasını istiyor. Geçtiğimiz yıl da bu emri harfiyen yerine getiren Mehmet Şimşek, OVP (Orta Vadeli Program) adını verdikleri ekonomi programıyla krizin faturasını işçi sınıfına kesmeye devam ediyor.

Bizlere düşük ücretler dayatılıyor, vergi yükü sırtımıza bindiriliyor. Sermayedarlara ise teşvikler dağıtılıyor, vergi afları çıkarılıyor. Bizlerden toplanan vergilerle oluşturulan devlet bütçesi, sermayenin çıkarlarına hizmet edecek şekilde kullanılıyor.

Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete dayanan bu düzende, emeğimizin sömürüsüyle yaratılan bütün zenginlik, sermaye devletinin güvencesi altında kapitalistlerin

elinde toplanıyor. Bizden ise bu düzene boyun eğmemiz, dayattıkları sömürü ve yoksulluğu doğal karşılamamız, susmamız ve kaderimize razı olmamız isteniyor.

Oysa yapmamız gereken çok açıktır: Sefalet ücretlerine ve vergi soygununa boyun eğmeyeceğiz. Direneceğiz! Örgütleneceğiz! Bütün zenginlikleri üretenlerin bizler olduğunu, gerçek gücün işçi sınıfında olduğunu aklımızdan çıkarmayacağız. Bu gücün açığa çıkmasının tek yolunun mücadele etmekten, örgütlenmekten geçtiğini asla unutmayacağız.

Üretimden gelen gücümüzü kullanacak, sokağa çıkacağız. Kimsenin bizim adımıza bu düzeni değiştirmeyeceğini biliyoruz. Ne yaparsak biz yapacağız. Fabrikalarımızda, işyerlerimizde komitelerimizi kuracağız. Emeğimize, geleceğimize ve özgürlüğümüze sahip çıkacağız. Haklarımız ve geleceğimiz için mücadele edecek, en sonunda bu ücretli kölelik düzenini yıkacağız.

“Üretimden gelen gücümüzü kullanacak, sokağa çıkacağız. Kimsenin bizim adımıza bu düzeni değiştirmeyeceğini biliyoruz. Ne yaparsak biz yapacağız. Fabrikalarımızda, işyerlerimizde komitelerimizi kuracağız. Emeğimize, geleceğimize ve özgürlüğümüze sahip çıkacağız. Haklarımız ve geleceğimiz için mücadele edecek en sonunda bu ücretli kölelik düzenini yıkacağız.”